

σχισιν καὶ κάκιον εἴτ⁹ σωρόσσυνης τούτοις τοῖς ἀνθρώποις, οἵς ἐξδύ
ἀπολαύσου τῶν σίγαθῶν, μηδὲνδε ἐμποδὸν ὅντος, αὐτοὶ ἔχοντος δε-
σπότην ἐπαγάγοντο τὰς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων νόμους τε καὶ λό-
γους καὶ ψήγους;¹⁰ Η πῶς οὐκ ἀνθλιοι γεγονότες εἶπονται ὑπὸ τοῦ
καλοῦ τοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς σωρόσσυνης, μηδὲν πλέον οὐ-
μούτες τοῖς φίλοις τοῖς αὐτῶν ἡ τοῖς ἐχθροῖς, καὶ ταῦτα ἀρχούτες
ἐν τῇ ἔχοντι πόλει; Ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ, ὡς Σωκράτες, τὸν σὺ φῆς
διώκειν, φῶς ἔχει τουτὴν καὶ ἀκολασία καὶ ἐλευθερία ἐκ τῶν ἐπικου-
ρίων¹⁰ ἔχει, τοῦτο δέσπου ἀρετὴ τε καὶ εὐδαιμονία, τὰ δὲ ἄλλα
ταῦτα ἔστι τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα, ἀνθρώ-
που φίλοροι καὶ οὐδὲν δῆται.

§ 47. Σωκ. Οὐκ ἀγεννῶς² γε, ὡς Καλλικλεῖς, ἐπεξέργῃ τῷ λό-
γῳ παρόντοιακόμενος³. Σαφῶς γάρ σὺ νῦν λέγεις ἢντος διανο-
οῦνται μέν, λέγειν δέ οὐκ ἐθέλουσι. Δέομαι οὖν ἐγώ σου μηδὲν
τρόπῳ ἀνείναι, ἵνα τῷ ὅντι κατάσθητον γένηται πῶς βιωτέον. Καὶ
μοι λέγει τὰς μὲν ἐπιθυμίας φῆς οὐ καλαστέον, εἰ μέλει τις οἷον
δεῖ εἶναι, ἐνίντα δὲ αὐτάς ὡς μεγίστας πλήρωσιν αὐταῖς ἄλλοθέν
γένεται⁴ ἐτοιμάζειν, καὶ τοῦτο εἶναι τὴν ἀρετὴν; Καλ. Φημί-
ταῦτα ἐγώ. Σωκ. Οὐκ ἄσα διδοῦς⁵ λέγονται οἱ μηδὲνδε θεόμενοι
εὐδαιμονες εἶναι⁶. Καλ. Οἱ λίθοι γάρ δινοῦτω γε καὶ οἱ νεκροὶ εὐδαι-
μονέστατοι εῖναι. Σωκ. Ἀλλὰ μὲν δὴ καὶ ὡς γε σὺ λέγεις⁷, δει-
νάς ὁ βίος· οὐ γάρ τοι θαυμάζοιμ⁸ ἀν, εἰ Εὔρυππος ἀληθῆ ἐν

— 9. Κάκιον εἴτε.] Ἱτ. γρ. κάκιον ἀν εἴτε.

— 10. Ἐπικουρίων.] «Η τὴν ἐκ πλούτου
καὶ περιουσίας ἡ τὴν ἐκ τῆς παρούσης τῷ
καλλικλεῖ καλουμένης φρονήσεως τε καὶ
τάναδρίας.» ΣΧ.

§ 47. 2. Οὐκ ἀγεννῶς.] «Ἀντὶ τοῦ
ἀτενῶς καὶ ἀκάμπτως» ΣΧ. Ἄμεινον,
Θρόαλέως, ὡς ὁ Ἔ. ἔγραγεται αὐτὸς
ὅτι ἀν ἐφιηνεύσταιμι καὶ θρασέως, οὕτω
τὴν δυσχέρειαν εὐιαθούμενος ὁ Πλάτων,
κατ' εὐρημάτων Ἀττικὴν, Οὐκ ἀγεννῶς,
εἰρηκεν· ὥσπερ καὶ Ἀνδρεῖον ἔστι μετ'
διλέγω (§ 49.) τὸν Καλλικλέα, ὑπο-
κοριζόμενος τὴν αὐτοῦ θρασύτητα — 3.

Παρηγορικόμενος.] «Ἀντὶ τοῦ, μετὰ παρό-
ρησίκας ἀπαρσκαλύπτως ὁμολογῶν.» ΣΧ.

— 4. ἈΛΔΟΘΕΝ ΓΕ ΠΟΘΕΝ.] Ὅποι-
ποιος δέδεξε μοι καὶ πάλαι καὶ νῦν ἡ γραφή·
ἔρχεται γάρ ἀφριστοφορούκωτερον γεγράφ-
θαι, διλοθεν γ' ὅποθενον, πασαπλησίως
τῷ ἔξης (σελ. 219) ἀλλοθεν διποθενοῦν.
Ισως γε μήν οὐδὲ σύτως διορθοῦται τὸ
χωρίον, ἀλλὰ γραπτέον, ἈΜΟΘΕΝ ΓΕ
ΠΟΘΕΝ, ὥσπερ ἔγραψεν ὁ Πλάτων καὶ
Φελλαχοῦ, ὅπερ ἔγραψενος δὲ Τίμαιος

λέγει «Ἄυτόθεν γέ ποθεν, ἀπό τινος μέ-
ρους ΙΣΗΜΕΡΟΥ» ἔνθι τὴν τελευταῖαν
λέξιν, οὔτε περισιρετέον δίλως ἔστιν,
ῶσπερ διδοξέ τισι τῶν κριτικῶν, οὔτε
εἰς τὸ Ισημερίου ἡ Ισημεροῦς τρεπτέον,
καθὼς παρήνεται ἔτεροι, ἀλλὰ γραπτέον,

«Ἀπό τινος μέρους» Η ΣΗΜΕΙΟΥ. —

5. Οὐκ ἄσα διδοῦς κ. τ. λ.] «Ἀπόδειξες
δι' ἐπιγειρτυμότων ἔξι, τριῶν μὲν ἐνδό-
ξων, τριῶν δὲ πραγματειωδεστέρων·
διν τῶν ἐνδόξων τὸ πρῶτον ἐκ τῆς τῶν
πολικῶν δέξης εἰληπταί» ΣΧ. — 6. Οι
μηδενὸς δεδμένοις εὐδαίμονες εἶναι.] Πε-
ράθεις τούτοις δὲ λέγει Σωκράτης παρὰ
τῷ Ξενοφῶντι (Ἀπομν. Α, VI, § 10.)

— 7. «Ως γε οὐ λέγεις.] «Ἐκ τῆς τῶν
ποικιλῶν, ἐκ τῶν Πυθαγορείων.» ΣΧ.
Ἐκτετοπειλθαῖς δούκε τὸ σχόλιον· τοῖς
γάρ ἔξης ἀριστεῖς αὐτοῖς, ἐν οἷς ἡ ζωὴ
διανάτοι καὶ οὗτος αὖ πάλιν ζωὴ παρείκα-
σται. Πυθαγορείων γάρ την τὸ δόγμα
ὡς φησι Κλέμαντος Ἀλεξανδρεὺς (Στρωμ.
III, σελ. 434), «Οὐχὶ καὶ Ἡράκλετος
ντάνατον τὴν γένεστιν καλεῖ; Παθηγόρχες
οὐδὲ καὶ τῷ ἐν Γεργίᾳ Σωκράτει ἐμφερῶς;

τοῖσδε λέγει, λέγων· «Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν⁸ μὲν ἔστι κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν;» καὶ ἡμεῖς τῷ δύτι ισως⁹ τέθναμεν, ὅπερ ἥδη του ἔγωγε¹⁰ καὶ ἡκουσατῶν σοφῶν, ὡς γῦν ἡμεῖς τέθναμεν, καὶ τὸ μὲν σῶμα ἔστιν ἡμῖν σῆμα,¹¹ τῆς δὲ ψυχῆς τοῦτο, ἐν ᾧ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶ, τυγχάνει δὲ οἷον ἀναπείθεσθαι καὶ μεταπίπτειν σὺνο καὶ κάτῳ,¹² καὶ τοῦτο ἄρχει τις μαθεσχῶν κομψὸς ὄντηρ,¹³ ισως Σικελός¹⁴ τις ἢ Ἰταλικός, παράγων τῷ ὄντει, διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πειστικὸν,¹⁵ δινέμασε πίθον, τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀμυνήτους.¹⁶ τῶν δὲ ἀμυνήτου τοῦτο τῆς ψυχῆς, οὐ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶ, τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ¹⁷ καὶ οὐ στεγανόν, ὡς τετρημένος εἴη πίθος, διὰ τὴν ἀπλησίαν ἀπεικόστας. Ταῦτα δὴ οὔτοις σοι, ὦ Καλλίκλεις, ἐνδεικνυται ὡς τῷ εὐ φίσου, τὸ δεινόν δὲ λέγων, οὕτοι ἀθλιώτατοι σὺ εἶναι αἱ αἰώνιται, καὶ φέροντες εἰς τὸν τετρημένον πίθον ὑδωρ¹⁸ ἐπέρριτος τοισταῖς τετρημένῳ κοστίνῳ τὸ δὲ κόστινον ἄρχει λέγει, ὡς ἔρη

πᾶν οἷς φησι, Θάνατος; ἔστιν, διάστα ἐγερθέν-
ντες δέ οὐκέται δὲ εὖδοντες, ὑπνος.
»Οὐδὲ οὖν τοῦ προκειμένου χωρίου γοῦς·
ἀλλὰ καὶ ὡς σὺ λέγεις, Καλλίκλεις, ἐν
τῷ πολιῶν δεῖτε καὶ πολιῶν ἀπολαύειν
κεῖται τὴν εὐδαιμονίαν, δειγός, οὐκ
εὐδαιμονίαν δὲν εἴη ὁ τοιοῦτος βίος. — 8.
Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν κ. τ. λ.] «Τὰ
ἴκανετα ἐκ τοῦ Φριξοῦ τοῦ δράματος
Εἰριπίδου.

«Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἔστι κατθα-
νεῖν,

«Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζε-
ται;»

ΣΧ. Προστίλλεται δὲ μικρὸν τὰ ιαμβεῖα
πασὶ τῷ Στοιχείῳ (σελ. 602) οὐσία
ἔτεσσις συνημμένα.

Τίς δ' οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦτο δὲ κάτηται
Σανεῖν,

Τὸ ζῆν δὲ θνήτκειν ἔστιν; Πλὴν ὅμως
θροτῶν

Νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δὲ ὀλωλότες

Οὐδὲν νοσοῦσιν, οὐδὲ κέκτηνται κακά.
Οὐδὲ συνεχῶς καθαπτόμενος Εὐρωπίδου
κωμικός; οὐδὲ ταῦτα παρέλιπεν ἀνεπιτί-
μητα, παρωδήσας οὗτοις (Βατρ. 1477)
εἰς τὸ γελοῖον.

Τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἔστι κατθανεῖν,
Τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθαύδειν
κάθοισι;

— 9. Τῷ δύτῃ ισως.] «Τὸ ισως περὶ
υτοῦ ἀληθῆ εἰναι τὸν ἐν τῷ μόνῳ λό-
γου ἡ μή· τὸ δὲ Τῷ δύτῃ, διτὶ ὅγε μο-
νίθος αὐτὸ τοῦτο τῷ δύτῃ καὶ διατετ-
ημένως οἰστρυφίζεται, τὸ θάνατον εἴναι
»τῆς ψυχῆς τὴν μετὰ τοῦ σώματος ζωήν.

ΣΧ. — 10. Τέθναμεν, ὅπερ ἥδη του
ἔγωγε.] ΔΓ (ἀμείνων ισως) τέθναμεν
ἥδη γάρ του ἔγωγε. — 11. Σῆμα.] «Σῆ-
μα, τάρος, μνήμα κ. τ. λ.» φησίν Πισύχιος.
— 12. «Δινοὶ καὶ κάτω.» ΔΓ(ἀπυρθέτως)
ἄνω κάτω. Συνεχές τοῦτο παρὰ τῷ Πλά-
τονι, πλεονάκις μὲν μετὰ τοῦ συνδέσμου,
ἕστι δὲ εἰς καὶ ἀνευ τοῦ συνδέσμου,
καθὼς καὶ γῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν,
Δῶν κάτω (Γαλ. sans dessus dessous)
εἰναι τὰ ἀτάκτως κείμενα, κιταύμενα
ἢ δρώμενα. — 13. Κομψὸς ἀνήρ κ. τ. λ.]
«Οὐ τὸν πιθανὸν, ἀλλὰ τὸν τεχνικὸν ἡ
παπούδαλον φησί. Σικελικός δέ, ἢ Ιταλικός,
φοῖον Εμπεδοκλῆς. Πισυχόρειος δὲ οὗτος
νῆν ύπερρυγές οὐδὲ καὶ Ἀκραγαντίνος. Ἀ-
ποσύγκας δὲ πόλις Σικελίκης, ἀπὸ τοῦ πλη-
νίσιου ποταμοῦ κεκλημένη, ἀρ' οὐδὲ οὔτος τε
καὶ Ολύμπιος ὁ μελοποιός. Σικελίου δὲ ἡ
νίταλικόν φησιν, ἐπειδὴ πλησίου Σικελίκης
νότια Κρήτων καὶ τὸ Μεταπόντιον, αἱ
πόλεις, οὗ οἱ Πισυχόρειοι διέτριβον, αἱ
οτῆς Ιταλίκης εἰσίν.» ΣΧ. — 14. Σικελίος.]
ΔΓ, Σικελικός. Ελατέρως διχλός δὲτιν ἐν-
τευχηκός ὁ πατήρ οὐ φῆξ παρεθέμην
σχολίου. — 15. Πειστικόν.] ΔΓ, πιστικόν.
— 16. Τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀμυνήτους. γαῖα
αητοινήμεις οἱ τεθνεῶτες, οἱ δὲ τῶμαχτε
κάτωντες. ΣΧ. «Ἀνοήτους δὲ (ὡς θηραυιώτα-
το καὶ ὁ Ε.) ἐνθάδε λέγει τοὺς περὶ τὰν ἀρ-
ροδίτια ἐπτοημένους. — 17. Τὸ ἀκόλαστον
αὐτοῦ.] «Πεπτός έδοξεν, οὐκ ἔχουσα
πρὸς ὃ ἀναρτίσσετο, ἡ ἀντωνυμία τοῦ Ε.
ἀλλ' εστι πλεονασμός κατὰ διαλογικὴν
άδειαν. — 18. Φοροῖεν... Νέωρ.] «Τὸ
κρευστὸν καὶ δισταγον τῶν γένοντων.» ΣΧ.

ὅ πρὸς ἐμὲ λέγων, τὴν ψυχὴν εἶναι τὴν δὲ ψυχὴν κοσκίνῳ ἀπεικάσε τὴν τῶν ὄντων, ὡς τετρημένην, ὅτε οὐ δυναμένην στέγειν δι' ἀπιστίαν τε καὶ λήθην. Ταῦτ' ἐπιεικῆς μὲν ἔστιν ὑπό τι ἄποπος¹⁹ δηλοῖ μὲν ὁ ἔγω βούλωμαῖσι τοι ἐνθεῖξασθαι, ἐχόν πως οἵδες τε ὡς πεῖσαι μεταθέσθαι,²⁰ ἀντὶ τοῦ ἀπλίτως καὶ ἀκολάστως ἔχοντος βίου τὸν κοσμίως καὶ τοῖς ἀεὶ παρουσιν ἕκανονται καὶ ἔξαρκούντως ἔχοντα βίου ἐλέσθαι. Ἀλλὰ πότερον πεῖσω τί τε καὶ μεταθέσθαι, εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς κοσμίους τὸν ἀκολάστων, ἢ σύδεν, ἀλλά, ὃν καὶ πολλὰ τοιαῦτα μυθελογῶ, σύδεν τι μᾶλλου μεταθήσῃ; Καὶ. Τοῦτ' ἀληθέστερου εἴροντας, ὥστε κριτεῖν.

§ 48. Σωκ. Φέρε μὴ ἄλλην σοι εἰκόνα λέγω ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμναστῶν²¹ τῇ νῦν. Σκόπει γάρ²² εἰ τοιόνδε λέγεις περὶ τοῦ βίου ἐκατέρους τοῦτος σώφρονος καὶ τοῦ ἀκολάστου, οἷον εἰ θυσῖν ἀνδροῖν ἐκατέροις πίθοι πολλοῖ εἶναι, καὶ τῷ μὲν ἐπέρῳ ὑγείας καὶ πληρεις, ὁ μὲν οἶνος,²³ ὁ δὲ μέλιτος, ὁ δὲ γάλακτος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ πολλῶν,²⁴ νάρκατα δὲ σπάνια καὶ χαλεπὰ ἐνάστου τούτων εἶναι καὶ μετὰ πολλῶν πόνων καὶ χαλεπῶν ἐκποιεῖμενα ὁ μὲν οὖν ἔτερος πληρωτάμενος²⁵ μήτ' ἐποχετεύοι μήτε τι φρουτίζοι, ἀλλ' ἔνεκα τούτων τίσυχιαν ἔχοι τῷ δὲ ἐτέρῳ τὰ μὲν νάρκατα, ὥσπερ καὶ ἐκεῖνοι, δυνατὰ μὲν πορίζεσθαι εἴη, χαλεπὰ δὲ, τὰ δὲ ἀγγεῖα τετριμένα καὶ σαφρά, καὶ ἀναγνάζοιτο ἀεὶ νύκτα καὶ ἡμέραν πιμπλάνατε αὐτός, ἡ τοις ἐσχάπτας λυπούσει λύπας· ἀρχαὶ τοισύτου ἐκατέρους ἔντος τοῦ βίου, λέγεις τὸν τοῦ ἀκολάστου εὐδαιμονεστέρου εἶναι ἡ τὸν τοῦ κοσμίου; Πεῖσω τί τε ταῦτα λέγουν

— 19. Ὅπο τι ἄποπο;) Γαλλ. Tant soit de peu absurdes. — 20. Ἐνδεῖξασθαι, εἶναι πως οἵδες τε ὁ ΠΕΙΣΑΙ μεταθέσθαι;) Γεωπτέον, οὔματι, ΠΕΙΣΜΙ ΣΕ. Τὸ δὲ Εἶναι πως ἡ Εἴπως ἐν ταῖς τοιαύταις υφάσεσσιν, εὐκαὶ ἄλλως ἐρμηνεύει ἡ παρ' ἡνὶν συντίθεια ἡ διὰ τοῦ Μήποις, ἡ τοῦ Δωρίκου Πᾶς (ἀντὶ τοῦ Πῶς). Τοῦ πρώτου παρέδειγμα, Μήπως δυνηθῶ νὰ σὲ πείσω τοῦ δευτέρου, Πᾶς δυνηθῶ νὰ σὲ πείσω.

§ 48, 2. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμναστίου.)
• Ἐκ τοῦ γυμναστίου φησὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι
» τὸ μὲν πρὸ αὐτοῦ ἐποχετρημα ἐν μί-
• θου προσῆκται συγκατεῖ τοῦτο δὲ ἐν
» παραδείγματος. Ήν δὲ ἐκεῖνο μὲν τῶν
• Πυθαγορείων οἰκεῖον· τοῦτο δὲ Σωκρά-
» τοῦς, ὃς σχολίστερὸν τε καὶ πληκτικόν-
» τερον.» ΣΧ. Οὐκ ὑπέχοντα τῷ Ἑ. ἡ
ἔστηκας τοῦ Σχολικοῦ αὐτοῦ, πρὸς τὸ
συνιέναι τί βούλεται τῷ Πιάτωνι τὸ «Ἐκ
αὐτοῦ αὐτοῦ γυμναστίου.» Γυμνάστιον, οὔματι,

τοῦ Πυθαγόρεων τὴν σχολὴν ἡ τὴν αἰσθησιν βούλεται λέγειν, κατάπερ ἔξειδε-
ξαστο καὶ ὁ συγκινετής τοῦ αὐτοῦ εἰς
εἶπε, διὰ τὴν ὄψιν ὅποιούτερα τῆς εἰκόνος
πίθῳ γάρ ἐκατέρωθεν παρεκκλίστηκε ἡ
ψυχὴ. Τοις μὲν τοις οὖσας τοῦτο ενεπένη,
ἄλλο ἐγέγραπτο πάλαι μετὰ τῆς διανή-
σεως, «Οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμναστίου
ποντίστε τοῦ Πυθαγορείου, ἐξ οὗπερ τοῦ
καὶ ἡ προειρημένη εἰκυσία. — 3. Σκό-
πει γάρ;) «Ἐκεῖθεν αἱ προγραμματισθε-
» στεραι (ἄποδοις), ὃν τὸ πρῶτον
» ἐπιχείρημα ἀπὸ τούς εἰκόνος δρυγε-
» τοις.» ΣΧ. — 4. Ο μὲν οἶνος κ. τ.)
«Οἶνον μὲν, ὡς προριμμέτατον, γάλα δὲ,
» ὡς πρώτην τροφὴν, μέλι δὲ, ὡς τὴν
» ἐν τροφῇ γίγνουμενην πασχετάποτε
ΣΧ. — 5. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποιῶν.)
ΔΓ, καὶ ἄλλοι ἄλλων ποιῶν, — 6.
Πηγοτράχηνος.) «Οὐκ ἐμπληγεῖς, οἵτινες

συγχθερῆσαι τὸν πόθον τούτου βίουτον ἀκολάστους ἀμείνω εἶναι, οὐδὲ πεῖθε; Καλ. Οὐ πεῖθες, ὁ Σώκρατες. Τῷ μὲν γάρ πληρωστε μέντοι ἐκεῖνῳ οὐκ ἔστιν ἡδονὴ αὐδεμία, ἀλλὰ τοῦτο ἔστιν, οὐδὲ δὴ ἐγὼ ἔλεγον, τὸ ὕπερ λίθου ζῆν, ἐπειδὴν πληρώσηται, μήτε χαίρονται ἔτι μήτε λυπούμενοι. Ἀλλ' ἐν τούτῳ ἔστι τὸ ἡδέως ζῆν, ἐν τῷ τοις πλεῖστον ἐπιφέρειν. Σωκ. Οὐκοῦν ἀνάγκη γένεται, ἀν πολὺ ἐπιφέρει, πολὺ καὶ τὸ ἀπικόνιον εἶναι καὶ μεγάλη σῆτα τὰ τρήματα εἶναι τοῖς ἔκαστοις; Καλ. Πάντα μὲν οὖν. Σωκ. Χαραδρίου τωντας αὗτας σὺ βίου λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ οὐδὲ λίθου. Καὶ μοι λέγε, τὸ τοιόνδε λέγεις, οἷον⁸ πεινῆν καὶ πεινῶνται ἐσθίειν; Καλ. Εὔγε. Σωκ. Καὶ διψῆν γε καὶ διψῶνται πίνειν; Καλ. Λέγω, καὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἀπότας, ἔχονται καὶ δυνάμενον πληροῦν χαίρονται εὐθαυμάσων ζῆν.

§ 49. Σωκ. Εὔγε, ὁ βέλτιστες διατέλει γάρ ὕπερ θρέψω, καὶ ὅπως μὴ ἀπαισχυνθῇ.² Δεῖ δὲ, ὡς ἔοικε, ρητὸν ἐμὲ ἀπαισχυνθῆσθαι. Καὶ πρῶτον μὲν εἰπὲ, εἰ καὶ φωριῶνται καὶ κυρισθῶνται,³ ἀφθάνως ἔχονται τοῦ κυρισθαι, κυρώμενον διατελοῦνται τὸν βίον εὐθαυμάσων ἔστι ζῆν. Καλ. Ως ἀπόπος εἰ, ὁ Σώκρατες, καὶ ἀτεχνῶς δημητρίος. Σωκ. Τοιγάρτοι, ὁ Καλλίκλεις, Πάλλου μὲν καὶ Γοργίου καὶ ἐξέπληξε καὶ αἰσχύνεσθαι ἐποίησα, σὺ δὲ οὐ μὴ ἐκπλαγῇς οὐδὲ μὴ αἰσχυνθῆς· ἀνδρεῖος γάρ εἶ·⁴ ἀλλ' ἀποκρίνου μόνου. Καλ. Φημὶ τούτου καὶ τὸν κυρώμενον ἡδέως ἀν βιῶνται. Σωκ. Οὐκοῦν ἡπέρ ἡδέως, καὶ εὐθαυμάσων; Καλ. Πάντη γε. Σωκ. Πότερον εἰ τὴν καρκίνην μόνον κυριστῇ,⁵ η ἔτι τι⁶ σε ἐρωτῶ; "Ορχ,

* προσδέκεις διν. — 7. Χαραδρίου (ravines) οἰκεῖν οὖτα κληθεῖς, ιστόρητινα αὖ κ. τ. λ.) «Χαραδρίος ὄρης τις, ὃς ἄμφι τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνεται. Εἰς δὲ ὃν ἀποβλήθαντες, ὁς λόγος, οἱ ἵκτεριοι τες, φέρου ἀπαλλάττουνται ὅπερ καὶ ἐγκρουπούσιν αὐτὸν οἱ παπούσιοι τες, ἵνα μὴ προτικά διφελῶνται οἱ κάρυοι τες.

8. Καὶ μή καλλίπτει. Μόνη χρονίας πεινεῖς; Σωκ. Οὐ δὲ Τί. μαίος ἐν τῷ Αἰγαίῳ, «Χαραδρίος, ὃς ἐπειδὴν τις φάγη, ταχὺνς ανακινέσθετος θερμότητος. Εἴκοτε τοῦτον καλοῦσθαι Αἴθιοι. Ή μὲν Αἴθιοι ἐπτὸν ή νέον ἐγνωστέρευντε καὶ καλοῦσθαι τοῖς μόνοις Πλόγεοι, έπειτα δὲ τοῖς νεοτέροις Καλύται «Βουταναράξαι» ποιεῖ τῷ πλόγε (plunger) φῆμα, τοῦτο εἰς καρπὸν τὸ Βούθρον, οὗτον καὶ τὸ έν τῷ συνθήτῃ Βούθρῳ καὶ Βουτίζῳ. Οἱ σύγχρονοι, πορά τὸ έν τοῖς χαράδραις

(ravines) οἰκεῖν οὖτα κληθεῖς, ιστόρηται μὲν τῷ Αριστοτέλει, τὸν δὲ τῶν νῦν ἐγνωσταίνων ὄρυσμαν προσήκει τοῦτον, οὗτον ηγριζόνται. Λίτιον δὲ τοῦ συγχέτει τον χαραδρίου τῇ Αίθιοι ή παρὰ τῷ Αριστοτέλει τάξις τῶν ὄρυμάτων «Λίτρος... οἴπρος, αἴθιοι, γαραδσίδες» (Περὶ ζώων Ιστ. VIII, 5, σει. 338. ἐκδ. Σειδέρ.). — 8. Τὸ τοιόντες λέγεις, οἷον.) «Τούτο ἐκ τοῦ ἀπεμπλανεῖτος πρόστιτον ΣΥΝ⁷.

§ 49, 2. Καὶ δῆπος μὴ ἀπαισχυνθῇ.) «Ἄντε τοῦ, μὴ αἰσχυνθεῖτε.» Σωκ. — 3. Κυρισθῶνται.) «Ἐπιθυμητικῆς ἔχονται τοῦ κυρισθαι, οὐ ἔστι κυρήσθαι.» Σωκ. — 4. Ἀνδρεῖος γάρ εἰ.) «Ἄντε τοῦ μὴ κακίδης, μητέ αἰρημένη.» Σωκ. Επειδὴ μετροῦ ποιεῖτε αὐτούς. 194-5.) συναρθίσται, --- 5. Κυρισθεῖται.) «Ἐπιθυμητικῆς τοῦ Εἰ. ἄντε τοῦ, μηκυποτε. — 6. Η ἔτι τοῦ) Η καὶ τι ἔτερον τοῦ στρατοῦ φέρεται παρά

ῷ Καλλίκλεις, τί διποκρινῇ, ἐξύτισε τὸ ἔχόμενα τούτοις ἐφεξῆς ἀπαντά ἐρωτᾷ. Καὶ τὸ τεύτων τοιωτῶν ὄντων κεφάλαιον, ὃ τῶν κιναίδων βίος⁷ οὗτος, οὐ δεινὸς καὶ αἰσχρὸς καὶ ἀθλιός; ἢ καὶ τούτους τολμήσεις λέγειν εὐδαιμονίας εἶναι, ἐὰν ἀφθόνως ἔχωσιν ὡν δέουται; Καλ. Οὐκ αἰσχύνη εἰς τοιαῦτα ἄγων τοὺς λόγους, ὡς Σώκρατες; Σωκ. Ἡ γάρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὡς γενναῖε, ἢ ἐκεῖνος ὃς ἀναφῆ ἀνέστην εὖτε, τοὺς χαίρουτας, ὅποις ἀνγαίρωσιν, εὐδαιμονίας εἶναι, καὶ μὴ διαριζόται τῶν ἡδειῶν ὁποῖαι αἱ ἀγαθαὶ καὶ κακαὶ;⁸ Λλ. ἔτι καὶ νῦν λέγε Πότερον φῆτε εἶναι τὸ αὐτὸν ἡδὺ καὶ ἀγαθόν, ἢ εἶναι τι τῶν ἡδέων ὃ σύκηστιν ἀγαθόν; Καλ. Ιuxδή μοι μὴ ἀνομολογούμενος ἢ ὁ λόγος,⁹ ἐὰν ἐτερον φήσω εἴναι, τὸ αὐτὸν φημι εἶναι. Σωκ. Διαφθείρεις, ὡς Καλλίκλεις, τοὺς πρώτους λόγους,¹⁰ καὶ σύκηστιν ἔτι μετ' ἐμοῦ ικανῶς τὸ δύντας ἔργοντας, εἴπερ παρὰ τὸ δοκοῦντα σαυτῷ ἐρεῖς. Καλ. Καὶ γάρ σύ, ὡς Σώκρατες. Σωκ. Οὐ τοίνυν ὁρθῶς ποιῶ οὔτ' ἐγὼ, εἴπερ ποιῶ τοῦτο, οὕτε σύ ἀλλί, ὡς μακάριε, ἀθρετοῦ μὴ σύ τοῦτο ἢ τὸ ἀγαθόν, τὸ πάντως χαίρειν τοῦτά γε γάρ τὰ νῦν δὴ αἰνιγχέντα¹¹ πολλὰ καὶ αἰσχρὰ φαίνεται συμβαίνοντα, εἰ τοῦτο οὗτως ἔχει, καὶ ἀλλα πολλά. Καλ. Ως σύ γε οἵσι, ὡς Σώκρατες. Σωκ. Σὺ δέ τῷ δύτι, ὡς Καλλίκλεις, ταῦτα ισχυροί; Καλ. Ἔγωγε.

§ 50. Σωκ. Ἐπιγειρόμενος δος τῷ λόγῳ ὡς σοῦ σπουδάζουντος; Καλ. Πάνυ γε σφύρος. Σωκ. Ήθι δὴ μοι, ἐπειδὴ σοι οὕτω δοκεῖ, διεἰσῦ τάδε ἐπιστήμην που καλεῖς τι; Καλ. Ἔγωγε. Σωκ. Οὐ καὶ ἀνδρίσκυ νῦν δὴ ἐλεγέστιν εἶναι μετὰ ἐπιστήμης;

τὴν κεραλήν. — 7. Ὁ τῶν κιναίδων βίος.) «Ἄσελγῶν, μαλακῶν. Καὶ Κίναιδος, ἢ πόρυη, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη, ἀπὸ τοῦ ὁργέου, τῆς ἕνγκος, ὃ καὶ «Κιναίδιον» καλεῖται.» ΣΧ. «Ἔστι καὶ παρ' Ἡσυχῷ «Κιναίδιον, δρυεον, ἔνγξ» (τὸ τοῖς Γάλλοις καίομενον λογοτ). Τὸ δὲ, «Κίναιδαι» τὸ δηλοῦν τὴν πόρυην οἵπω κατακεχώρισται ἐν τοῖς Λεξικοῖς ὅτε δὲ τὴν ἀσχημοσύνην σημαίνει, «οὐ Κίναιδαι ἀλλὰ «Κιναίδια» λέγεται. — 8. «Οποῖαι αἱ ἀγαθαὶ καὶ κακαὶ.» Οὐκ ἀνέδεξε περιττὸν τῷ Ε. τὸ ἀρθρον, εἴγε ἐδιπλοῦτο· γραπτέον γάρ, οἷμαι, «Οποῖαι αἱ ἀγαθαὶ καὶ κακαὶ,» ἢ γάρ, ἀλλοιοῦντας τὸν αὐτόδισμον, «Οποῖαι αἱ ἀγαθαὶ καὶ κακαὶ». — 9. «Ιuxδή δὴ μοι μη ἀνομολογούμενος ἢ ὁ λόγος.» «Τοῦτο φην σὺν ἐγὼ μὲν ἐτερον τὸ ἀγαθόν τους ἢ δύτες σιωνοῦμενοι ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ἀσύμ-

• φωνος ὡς ἔκυπτῳ, τοῦτα εἴναι φημι τὰ «αὐτά.» ΣΧ. Τὸ ἀνομολογούμενος ὁ Ε. μετὰ πλείστων ἐτέρων ἐκ τῆς Ἀνὰ προθέσεως καὶ τῆς μετοχῆς συντεθεῖσθαι οἴσται. «Ἀμεινον ὁ Βύτμανος, καὶ τοιεῦτόν τι ρῆμα, «Ἀνομολογεῖσθαι», ἐκ προθέσεως σύνθετον, συγχωρῶν εἶναι, ἐνθάδε γε μὴν ἐκ τοῦ στερητικοῦ αἱ καὶ τῆς μετοχῆς ἡ μᾶλλον τοῦ μετοχικοῦ ἐπιθέτου, «ἀδικογούμενος» (δικόλογος) τὴν σύνθετην εἴναι υπολαμβάνει. — 10. Τοὺς πρώτους λόγους. | «Τοὺς ἑαυτοῦ δηιονότας τε, ἐν οἷς ἐμέμφετο Γοργίαν καὶ Πότερον λόγου, ὡς παρὰ τὰ δοκοῦντα αὐτοῖς δὲ αἰσχυνοῦ ἀπολογιαμένους. Λύτος δὲ εἰς τοιγέλετο παρέτησικόμενος πάντας τοὺς πεῖν τὴν ἀληθειαν.» ΣΧ. — 11. Τὸ νῦν δὴ αἰνιγχέντα. | «Τῷ γάρ τοῦ καταδων βίου ὀνδραῖς κακαὶ πολλά εὐεργεταὶ παρακεντο.» ΣΧ.

Καλ. Ἐλεγει γάρ. Σωκ. Ἀλλο τι οὖν ὡς ἔτερον τὸν ἄνδριαν τῆς ἐπιστήμης δύο ταῦτα ἔλεγες; Καλ. Σφόδρα γε. Σωκ. Τί δὲ ἡδουτὴν καὶ ἐπιστήμην; ταῦτα ἡ ἔτερον; Καλ. Ἔτερον δήπου, ὡς σοφώτατε σύ.² Σωκ. Ἡ καὶ ἄνδριαν ἔτέρου τίδοντις; Καλ. Πῶς γάρ οὗ; Σωκ. Φέρε δὴ ἐπως μεμνησόμενα ταῦτα, δὲ Καλλικλῆς ἔφη ὁ Ἀχαρνεὺς³ μὲν καὶ σύγαθον ταῦταν εἶναι, ἐπιστήμην δὲ καὶ ἄνδριαν καὶ ἄλληλων καὶ τοῦ σύγαθου ἔτερον. Σωκράτης δέ γε⁴ ἡρῖν ὁ Ἀλωπεκῆθεν οὐχ ὅμολογει ταῦτα· ἡ δημολογεῖ; Καλ. Οὐχ ὅμολογει. Σωκ. Οἴμαι δέ γε οὐδὲ Καλλικλῆς, δέταν αὐτὸς αὐτὸν θεάσκεται ὀρθῶς. Εἰπὲ γάρ μοι, τοὺς εὖ πράττοντας⁵ τοῖς κακῶς πράττουσιν οὐ τούναντίον ἡγή πάθος πεπονθέναι; Καλ. Ἐγωγε. Σωκ. Ἄρ' οὖν, εἰπερ ἐναντία ἐστὶ ταῦτα ἀλλήλοις, ὀνάγκη περὶ αὐτῶν ἔχειν, ὥσπερ περὶ ὑγιείας ἔχει καὶ νόσου; Οὐ γάρ ἄμα δήπου ὑγιαίνει τε καὶ νοσεῖ ὁ ἄνθρωπος, οὐδὲ ἄμα ἀπαλάττεται ὑγιείας τε καὶ νόσου; Καλ. Πῶς λέγεις; Σωκ. Οἷον περὶ ἓτου βούλει τοῦ σώματος ἀπολαβῶν σκόπει. Νοσεῖ που ἄνθρωπος ὀφθαλμὸν δὴ σνομα δφθαλμία; Καλ. Πῶς γέρος οὗ; Σωκ. Οὐ δήπου καὶ ὑγιαίνει γε ἄμα τοὺς αὐτούς; Καλ. Οὐδὲ δημοστειῶν. Σωκ. Τί δέ; δέταν τῆς δφθαλμίας ἀπαλάττεται, ἄρα τότε καὶ τῆς ὑγιείας ἀπαλάττεται τῶν δφθαλμῶν καὶ τελευτῶν ἄμα ἀμφοτέρων ἀπήλλακται; Καλ. Ἡκιστάγε. Σωκ. Θορυβάσιον γάρ, οἴμαι, καὶ ἄλογον γίγνεται ἡ γάρ; Καλ. Σφόδρογε. Σωκ. Άλλ' ἐν μέρει, οἴμαι, ἐκάτερον καὶ λαμβάνει καὶ ἀπολλύει; Καλ. Φημί. Σωκ. Οὔκουν καὶ ισχὺν καὶ ἀσθένειαν ὠσαύτως; Καλ. Ναι. Σωκ. Καὶ τάχος καὶ βραδυτήτα; Καλ. Πάνυ γε. Σωκ. Ἡ καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν εὐδαιμονίον καὶ τὸν τάχυτον, κακά τε καὶ ἀθλιότητα ἐν μέρει λαμβάνει, καὶ ἐν μέρει ἀπαλάττεται ἐκατέρου; Καλ. Πάντως δήπου. Σωκ. Εάν εὔρομεν ὅραξτα, ὃν ἄμα τε ἀπαλάττεται ἄνθρωπος καὶ ἄμα ἔχει, δῆλον δὲ ταῦτά γε οὐκ ὄντες τότε ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. Οὐρλαγχοῦσε ταῦτα; Καὶ εὖ μάλα σκεψάμενος ἀποκρίνου. Καλ. Αλλ' ὑπερβοῦτος ὅμολογο.

§ 51. Σωκ. Ποιεῖ δὴ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ὅμολογημένα. Τὸ πεινῆν ἔλεγες πότερον ἡδού² ἡ ἀνικρδὺ είναι; αὐτὸς λέγω τὸ πεινῆν. Καλ.

§ 50, 2. Ὡς σοφώτατε σύ.) «Κατ' εἰ-» ρωνείαν ὑπὸ Καλλικλέους εἰρηται, ὡς «φησι Πλούταρχος.» ΣΧ. Οὔτε σχο-» λείου, οὔτε Πλούταρχου μάρτυρος ἐδεξ-» μεθα. — 3. Ὁ Ἀχαρνεύς.) «Ἀχαρναί,» ἡ ἔπαινος Οἰνησίδος, ἐξ ηγ. οὗτος. » ΣΧ. — 4. Σωκράτης δέ γε.) «Τοῦτο φησι Καλ-» λείσις καὶ ὄμοιότητα Σωκράτους.»

ΣΧ. Κακῶς τῷ Καλλικλέους προσωπῳ τοῦτο ἀνατίθησι τὸ μέρος, συνιδόντος τοῦτο καὶ τοῦ Ἐ. — 5. Ὁ Ἀλωπεκῆθεν.) «Ἀλωπεκή, ὅπης Ἀντιοχόδος, ἐξ ηγ. οὐδε-» τος.» ΣΧ. — 6. Τοὺς εὖ ποιάττοντας.) «Τὸ ἀγαθὸν καὶ κακὸν εἰπεῖν Βουλη-» θεῖς, τὰ μετέχοντα λέγειν» ΣΧ.

§ 51, 2. Ηδερεν ηδού² «Ἀντέ τοῦ

Α'νιαρὸν ἔγωγε. Σωκ. Τὸ μὲν τοι πεινῶντα ἐσθίειν γέδυ; Καλ. Ε'γωγε. Σωκ. Μανύχινω· ἀλλ' οὖν τό γε πεινῆν αὐτὸ ἀνιαρὸν, η̄ οὐχὶ; Καλ. Φημι. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τὸ διψῆν; Καλ. Σφόδρα γε. Σωκ. Πότερον οὖν ἔτι πλείω ἐρωτῶ, η̄ ὁμολογεῖς ἀπαστού ἔνθειαν καὶ ἐπιθυμίαν ἀνιαρὸν εἶναι; Καλ. Ὁμολογῶ, ἀλλὰ μὴ ἐρώτα. Σωκ. Εἰεν διψῶντα δὲ δὴ πίνειν ἄλλο τι η̄ γέδυ φῆς εἶναι; Καλ. Ε'γωγε. Σωκ. Οὐκοῦν τούτου οῦ λέγεις, τὸ μὲν διψῶντα λυπούμενον δὴ τοῦ έστι; Καλ. Ναι. Σωκ. Τὸ δὲ πίνειν οἰλίρωσίς τε τῆς ἔνθειας καὶ γέδουν; Καλ. Ναι. Σωκ. Οὐκοῦν κατὰ τὸ πίνειν χαίρειν λέγεις; Καλ. Μάλιστα. Σωκ. Διψῶντα δὲ φῆς λυπούμενον; Καλ. Ναι. Σωκ. Αἰσθάνῃ οὖν τὸ³ συμβούλιον, ὅτι λυπούμενον χαίρειν λέγεις ἀμα, σταυδιψῶντα πίνειν λέγης; η̄ οὐχ ἀμα τοῦτο γίγνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τόπονδιαγρόνον εἴτε ψυχῆς εἴτε σώματος βούλει; οὐδὲν γάρ, οἵματι, καὶ φέρεται ἔστι ταῦτα, η̄ οῦ; Καλ. Ε'στιν. Σωκ. Άλλα μὴν εὖ γε πράττοντα κακῶς πράττειν ἀμα ἀδύνατου ἔφης εἶναι. Καλ. Φημι γάρ. Σωκ. Αγιώμενον δέ γε χαίρειν δυνατὸν ὡμολόγηκας. Καλ. Φαινεται. Σωκ. Οὐκ ἄρα τὸ χαίρειν ἔστιν εὖ πράττειν, οὐδὲ τὸ ἀνιασθαι, κακῶς ὥστε ἔτερον γίγνεται τὸ γέδυ τοῦ ἀγαθοῦ. Καλ. Οὐκ οἷδ' ἄττα σοφίζη, ὡς Σώκρατες. Σωκ. Οἰσθα, ἀλλὰ ἀκκιζή,⁴ ὡς Καλλικλεῖς καὶ προσίθι γε ἔτι εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ὅτι ἔχων ληρεῖς, οὐκ εἰδῆς ὡς σοφὸς ὅντα με νουθετεῖς. Οὐχ ἀμα διψῶν τε ἔκαστος τῆμῶν πέπαυται καὶ ἀμα γέδομενος διὰ

» γέδομενον ληπτέον.» ΣΧ. — 3. Αἰσθάνη οὖν τὸ κ. τ. λ.) «Εἰ προγείται μὲν ἐν τῷ διψῆν λύπη, ἐν δὲ τῷ πίνειν ἐπιγίγνεται γέδουν, καὶ συνυπάρχει αὐτῇ. ἀμα μὲν οὐ παραγένεται τάνατος, καθὼς ἐν τῷ Φαίδωνι τῇ λύπῃ φησί τὴν γέδουν, ἀμα δὲ σύνεστι, καθὼς ἐνταῦθα λέγει. Καὶ οὐ μάχεται ἔχει τῷ, εἰπερ ἄλλο μὲν τὸ ἀμα παραγένεται γέδουν, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῶν ἐναντίων εὔρεται. ἄλλο δὲ τὸ συνεῖναι, ὃ ἔστιν ἐπὶ αὐτῷ ἔγχωροῦν.» ΣΧ. — 4. Άλλαξ ἀκκιζή.) «Τὸ ἀκκιζεσθαι ἐκ γυναικὸς εἰσησθαι φασίν, Ἀκκοῦς καλουμένης, η̄ οὗτοις εἰκόνηι λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ιστοῦ θεομάτιου καθελομένην ἡ μάργυρον ἀμφιέσασθαι, εἰς τε τὸ κάποτρον βλέπουσαν, πρὸς τὴν παρ' αὐτῷ τῆς ἔμρατον εἰς αὐτὸν γιγνομένην, ὡς ἔτέρᾳ προσλαλεῖν γυναικί. Μέμνυται ταῦτας Ἐρμηππος ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς, καὶ Ἀμφις ἐν τῷ ὁμονύμῳ αὐτῆς δράματι. Ἀκκιζή οὖν φησίν ἀντὶ τοῦ,

» ἀνοηταίνεις οῖτα γυνὴ, μὴ εἰδέναι προσπεισθείνεις.» ΣΧ. «Ο δὲ Τίμαιος συντόμως, «Ἀκκιζή, ἀπαξιοῖς.» Ἐτεροι δὲ, ὡς συνώνυμοι τοῦ θρύπτεσθαι καὶ τοῦ προσποιεῖσθαι θρυμμάτευσαν (ΑΝΕΚΔΟΤ ΣΒΟΕΣ. ΒΕΚΚΕΑ tom. I. pag. 364) ἐφ' οὓς σημασίας ἐχομένατο καὶ Πλάτων ἐνθάδε τῷ «Ἀκκιζή», ὅπερ δινέμεται ἐν τῇ συνηθείᾳ διὲ τοῦ «χαδεύεσαι» ἔρμηνεύσαιμεν, λέξεως οὐδὲ αὐτῆς βαρεθέσθαι, καθόπερ ἀλλαχοῦ (Βι. Πλάτωνάρ. τόμ. 2, σελ. 404) σετημείωται. — στίχ. 22. — 5. «Οτις ἔχων ληρεῖς.» «Ἄντι τοῦ, ὑποκρίνη ἀνοιαν.» ΣΧ. Τὸ σχόλιον τοῦτο τῷ ανωτέρῳ «Ἀκκιζή» προσέκει μᾶλλον, η̄ ταῦτα προκειμέναις τρισὶ λέξεσιν, δις ἀπορεῖ καὶ δὲ Ε. ὀπόθεν εἰσέρρησαν εἰς τὸ κείμενον πλὴν εἰ μὴ τις ὑπολέθοι τὸν σχόλιοντὸν ἀνεγγωνάκειται «ὅτι ἐλῶν ληρεῖς», καθόπερ θρυμμάτευσε καὶ δὲ Λαχτένος μεταφραστές, ultra enim delicas, ὅπερ τοις θυνταῖσθεντος ἐγράψετο, «εἴ τε ἐκῶν ληρεῖς.» — 6. «Ως εορδὸς ὄν.» Ἀνόητος,

τοῦ πόνειν; Καλ. Οὐκ οἶδα ὅτι λέγεις. Γορ. Μηδαμῶς, τὸ Καλλίκλεις ἀλλὰ ἀποκρίνου καὶ ἡμῶν ἔνεκα, ίνα περικυθῶσιν οἱ λόγοι. Καλ. Ἀλλ' ἀεὶ τοιοῦτος ἐστι Σωκράτης, ὁ Γοργίας συμφράσκει δὲ διάλογον ἀξιαῖαν ἀνεργοτάτῳ καὶ ἐξελέγχει. Γορ. Ἀλλὰ τί σοι διαφέρει; πάντως οὐ σὴ αὕτη ἡ τιμὴ,⁷ ὁ Καλλίκλεις ἀλλ' ὑπόσχεται Σωκράτει ἐξελέγχει ὅποις ἀν βούληται. Καλ. Ερώτας δὴ σὺ τὰ συμφράσκει καὶ στενά ταῦτα,⁸ ἐπειπερ Γοργίας δοκεῖ σύτως.

§ 52. Σωκ. Εόδαινον εἰς τὸ Καλλίκλεις, ὅτι τὰ μεγάλα γε μεμύησαι πρὸν τὰ συμφράσκει² ἐγὼ δὲ οὐκ ἄμπην θεμιτὸν εἴνατο. Οθεν δέντος ἀπέλιπες³ ἀποκρίνου, εἰ οὐχ ἄμα πούσται διψήν εἴκαστος ἡμῶν καὶ ἡδόμενος; Καλ. Φῆμι. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ πεινῶν καὶ τῶν ἄλλον ἐπιθυμιῶν ἀμα παύεται; Καλ. Ἐστι ταῦτα. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τῶν λυπῶν καὶ τῶν ἡδῶν ἀμα παύεται; Καλ. Ναι. Σωκ. Ἀλλὰ μήν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν πακῶν οὐχ ἄμα παύεται, ὡς σύ ωμολόγεις νῦν δὲ οὐχ ὁμολογεῖς; Καλ. Ἐγωγε· τί σύν δὴ; Σωκ. Ὁτι οὐ ταῦτα γίγνεται, ὁ φίλε, τάγαθὰ τοῖς ἡδέσιν, οὐδὲ τάκηντὰ τοῖς ἀνιαροῖς· τῶν μὲν γάρ ἄμα παύεται, τῶν δὲ οὐ, ὡς ἐτέρων ὅντων. Πῶς σύν ταῦτα δὲν εἴη τὰ ἡδέα τοῖς ἀγαθοῖς, ἢ τὰ ἀνιαρὰ τοῖς κακοῖσιν; Εάν δὲ βούλη, καὶ τῷδε ἐπίσκεψαι οἷμαι γάρ σοι οὐδὲ ταύτη ὁμολογεῖσθαι. Ἀθρεῖ δὴ τοὺς ἀγαθοὺς οὐχὶ ἀγαθῶν παρουσίᾳ ἀγαθούς καλεῖσθαι, ὥσπερ τοὺς καλούς οἵς ἀν καλλίκλεις παρῇ; Καλ. Ἐγωγε. Σωκ. Τί δέ; ἀγαθούς ἀνδρας καλεῖς ἀφρούς καὶ δαιλούς; οὐ γάρ ἄρτι γε, ἀλλὰ τοὺς ἀνδρούς καὶ φρεσίμους ἔλεγες, ἢ οὐ τούτους ἀγαθούς καλεῖς; Καλ. Πάντα μὲν σύν. Σωκ. Τί δέ; παιδαὶ ἀνόητον χαίρουστα ἡδηνείδες; Καλ. Ἐγωγε. Σωκ. Ἄνδρα δὲ σύπιον εἴδες ἀνόητον χαίρουστα; Καλ. Οἵμαι ἔγωγε, ἀλλὰ τί τοῦτο; Σωκ. Οὐδέν· ἀλλ' ἀποκρίνου. Καλ. Εἶδον. Σωκ. Τί δέ; νοῦν ἔχοντα λυπούμενον καὶ γαίρουστα; Καλ. Φῆμι.

κατ' εὐρηγίαν.» ΣΧ. Κατ' εἰρωνίκαν μὲν οὖν. — 7. Οὐ σὴ αὕτη ἡ τιμὴ.) Οὐ σὸν ἐστι τὸ τιμᾶν τὰ ὑπὸ Σωκράτους; λεγόμενα καὶ ποικιλῆ ὡς διάλογον κρίνειν αὐτὰ ἀξια. Οὗτοι τινὲς ἔξεγήσαντο. Ἐπεισοῦ δὲ, Οὐ σὴ ἐστίν ἡ ξηραῖα, οὐχ ὑπεύθυνος ἀλλὰ τοῖς λεγομένοις ὑπὸ Σωκράτους. — 8. Τὰ συμφράσκει καὶ στενά ταῦτα) «Οὐδὲ τῶν ἀπέσκωπτον οἱ ασφιστικοὶ ὄφεις οὐ τοὺς διαλεκτικοὺς λέγοντες. Καὶ Ἰππίας τὸ γοῦν «Περιτημάτων» αὐτοὺς ἐκάκεισεν.» ΣΧ. «Ἐν Ἰππίᾳ τῷ μετέστονι (σελ. 304.) παρήγει Πλάτονος Ἰππίων ταῦτα λέγοντα πρὸς Σωκράτην. «Τί οὖν ταῦτα η εἴναι ἔμπτωτα; κατεργατά τε ἐστὶ καὶ η περιτημάτα τῶν λόγων, ὥσπερ ἄρτεν ἔλεγον, κατὰ βραχὺ διερρημένα.»

§ 52. 2. Τὰ μεγάλα γε μεμύησαι πρὸν τὰ συμφράσκει⁴) «Δηλούντι μυστήρια. Πλάττε δὲ τὰ μυστήρια καὶ τὰ μὲν, οὐ Μητρὸν ἐλελεῖσθαι, ὥσπερ δὲ διστει ἐπέλεισθαι, τὰ δὲ, Μεγάλα, ὥσπερ ἐν Ελευσίνι ἐλελεῖσθαι. Καὶ πρότερον ἐδει, τὰ μικρὰ μυστήρια, εἶτα τὰ μεγάλα ἀλλιώς δὲ οὐτῶν μεγάλων μετατρέπειν οὐκ δὲ θεμιτόν. Επειλεῖσθαι δὲ ταῦτα καὶ Δηοῖς καὶ Κόρη, εἶτε ταῦτα μὲν Πλάτωνος ἔργοντες, Δηοῖς τοῦδε μηγείν Ζεύς. Εν οἷς ποιλλὰ μὲν ἐπράττετο αἰσχρά, ἐπέγειτο δὲ πρὸς τῶν μυσουρένων ταῦτα «Ἐκτυμπάνου ἔξαρχον, ἀλλὰ τοῦτον τοῦτον, ἐκερινορόργανον (Κέρωνος δὲ τὸ λίνον, γίγνετο πένθος ἐστιν), οὐπὸ τὸν παστὸν ὑπέδυνον (γρ. ὑπέδυν), οὐκαὶ τὰ ἔξτη.» ΣΧ. — 3. «Ἀπέλιπες

Σωκ. Πότεροι δὲ μᾶλλον χαίρουσι καὶ λυποῦνται, οἱ φρόνιμοι ἢ οἱ ἀφρούες; Καλ. Οἵματι ἔγωγε οὐ πολὺ τι διαφέρειν. Σωκ. Ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ τοῦτο. Ἐν πολέμῳ δὲ ἦδη εἴδες ἄνδρα δειλὸν; Καλ. Πῶς γάρ οὖ; Σωκ. Τί οὖν; ἀπιόντων τῶν πολεμών πότεροι τοι ἐδόκουν μᾶλλον χαίρειν, οἱ δειλοί ἢ οἱ ἀνδρεῖοι; Καλ. Ἀμφότεροι ἔμοιγε μᾶλλου⁴ εἰ δὲ μή, παραπλησίως γε. Σωκ. Οὐδὲν διαφέρει. Χαίρουσι δ' οὖν καὶ οἱ δειλοί; Καλ. Σφόδρα γε. Σωκ. Κατοι διφρούες, ως ἔρικται; Καλ. Ναι. Σωκ. Προσιόντον δὲ οἱ δειλοί μόνον λυποῦνται, ἢ καὶ σι τοι ἀνδρεῖοι; Καλ. Ἀμφότεροι. Σωκ. Ἄρα δμοῖως; Καλ. Μᾶλλον ἵσως οἱ δειλοί. Σωκ. Ἀπιόντων δ' οὐ μᾶλλον χαίρουσιν; Καλ. Ἰσως. Σωκ. Οὔκον λυποῦνται μὲν καὶ χαίρουσι καὶ οἱ ἀφρούες καὶ οἱ φρόνιμοι καὶ οἱ δειλοί καὶ οἱ ἀνδρεῖοι παραπλησίως, τοις σὺ φήσεις, μᾶλλον δὲ οἱ δειλοί τῶν ἀνδρείων; Καλ. Φημι. Σωκ. Ἀλλὰ μήν οὐ γε φρόνιμοι καὶ οἱ ἀνδρεῖοι ἀγαθοί, τοι δὲ δειλοί καὶ ἀφρούες κακοί; Καλ. Ναι. Σωκ. Παραπλησίως ὅρα χαίρουσι καὶ λυποῦνται οἱ ἀγαθοί καὶ οἱ κακοί; Καλ. Φημι. Σωκ. Ἄρ' οὖν παραπλησίως εἰσὶν ἀγαθοί καὶ κακοί οἱ ἀγαθοί τε καὶ κακοί; ἢ καὶ ἔτι μᾶλλον ἀγαθοί καὶ κακοί εἰσιν οικακοί;⁵

§ 53. Καλ. Ἀλλὰ μὰ Δί οὐκ οἶδ' οὐτι λέγεις. Σωκ. Οὐκ οἰσθ' ὅτι τοὺς ἀγαθοὺς ἀγαθῶν φῆς παρουσίᾳ εἶναι ἀγαθούς, κακοὺς δὲ κακῶν, τὰ δὲ ἀγαθὰ εἶναι τὰς ἡδονὰς, κακὰ δὲ τὰς ἀνίας; Καλ. Ἔγωγε. Σωκ. Οὔκον τοῖς χαίρουσι πάρεστι τὰ ἀγαθὰ, αἱ ἡδοναί, εἰπερ χαίρουσι; Καλ. Πῶς γάρ οὖ; Σωκ. Οὔκον ἀγαθῶν παρόντων ἀγαθοὶ εἰσιν οἱ χαίροντες; Καλ. Ναι. Σωκ. Τί οὐ; τοῖς ἀνικαρμένοις οὐ πάρεστι τὰ κακά, αἱ λύπαι; Καλ. Πάρεστι. Σωκ. Κακῶν δὲ γε παρουσίᾳ φῆς σὺ εἴναι κακούς τοὺς κακούς ἢ σύκετι φῆς; Καλ. Ἔγωγε. Σωκ. Ἀγαθοὶ ἄρα, οἱ ἀν χαίρωσι, κακοὶ δὲ, οἱ ἀν ἀνικανται; Καλ. Πάνυ γε. Σωκ. Οἱ μέν γε μᾶλλον, μᾶλλον οἱ δὲ ἡττού, ἡττού οἱ δὲ παραπλησίως, παραπλησίως; Καλ. Ναι. Σωκ. Οὔκον φῆς παραπλησίως χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι τοὺς φρονίμους καὶ τοὺς ἀφρούες, καὶ τοὺς δειλούς καὶ τοὺς ἀνδρεῖους, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι τοὺς δειλούς; Καλ. Ἔγωγε. Σωκ. Συλλόγισκι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ τι τοῦ συγβαίνει ἐκ τῶν ὥμαλογημάτων. Καὶ δις γάρ τοι καὶ τρίς φασι καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν² τε

Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, ἀπέδειπτες. — 4. Ἀμφότεροι έμοι γε μᾶλλον.) Πατέρων τοῦτο ήλιγει. Καὶ οἱ δειλοὶ ἐδόκουν μοι χαίρειν μᾶλλον τῶν ἀνδρείων, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι μᾶλλον τῶν δειλῶν. ἀσπερ ἔξηγήταντο σὲ πρὸ τοῦ. — 5. Ἡ κατέται μᾶλλον ἀγαθοὶ καὶ κακοὶ εἰσιν οἱ κακοί;) Οἱ κακοὶ (ἢ εἴσηγήσαντο οἱ κρότοι) ἔτι

μᾶλλον ἀγαθοί εἰσι τῷ μᾶλλον χαίρειν, καὶ ἔτι μᾶλλον κακοὶ τῷ μᾶλλον λυπεῖσθαι;

§ 53. 2. Καὶ δις γάρ τοι καὶ τρίς φασι καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν.) «Οὐτι γε τοι καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν.) «Οὐτι γε τοι περὶ τῶν κακῶν πολλάκις λύγειν. • Εὐπεδονίους, τὸ Ιπεῖ, ἀρέδος καὶ τοῖς εἴσηγήσαντο οἱ κρότοι) ἔτι παραγίνεται θησέλ γάρ.

καὶ ἐπισκοπεῖσθαι. Αγαθὸν μὲν εἶναι τὸν φρόνιμον καὶ ἀνδρεῖον φαμεν· οὐ γάρ; Καλ. Ναι. Σωκ. Κακὸν δέ τὸν ἄφρονα καὶ δειλόν; Καλ. Πάνυ γε. Σωκ. Ἀγαθὸν δέ οὖν τὸν χαίροντα; Καλ. Ναι. Σωκ. Κακὸν δέ τὸν ἀνιώμενον; Καλ. Ἀνάγκη. Σωκ. Ἀνιᾶσθαι δέ καὶ χαίρειν τὸν ἀγαθὸν καὶ κακὸν ὄμοιως, οὐσις δέ καὶ μᾶλλον τὸν κακόν; Καλ. Ναι. Σωκ. Οὐκοῦν ὄμοιως³ γίγνεται κακὸς καὶ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ, οὐ καὶ μᾶλλον ἀγαθὸς ὁ κακός; οὐ ταῦτα συμβαίνει καὶ τὰ πρότερα ἐκεῖνα,⁴ εἰόντις ταῦτα φῆτε οὐδέατε καὶ ἀγαθὰ εἶναι; Οὐ ταῦτα ἀνάγκη, ὡς Καλλίκλεις;

§ 54. Καλ. Πάλαι τοι σου² ἀκρούματι, ὡς Σόκρατες, καθομολογῶν,³ ἐνθυμούμενος ὅτι κακὸν παιζου τις σοι ἐνδῆ ὅτιοῦν, τούτου ἀσμενοῦ ἔχη ὥσπερ τὰ μειράκια. Ός δὴ σὺ οἵει ἐμέ, οὐ καὶ ἀλλού διντινοῦν θυμόρωπων σὺχον γίγνεσθαι τὰς μὲν βελτίους τίδους, τὰς δὲ χειρόους. Σωκ. Ίσον ιού, ὡς Καλλίκλεις,⁴ ως πανοῦργος εἰ, καὶ μοι ὥσπερ παιδὶ χρῆ, τοτὲ μὲν τὰ αὐτὰ⁵ φάσκων οὗτοις ἔχειν, τοτὲ δὲ ἐτέρως, ἐξαπατῶν με. Καίτοι οὐκ ὄμην γε κατ' ἀρχὰς ὑπὸ σου ἐκόντος εἶναι ἐξαπατηθεῖσθαι, ως ὅντος φίλου νῦν δὲ ἐψεύσθην, καὶ, ως ἔστιν, συάγκη μοι, κατὰ τὸν παλαιὸν λέγον, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν,⁶ καὶ τοῦτο δέγεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ σου.⁷ Εἴστι δὲ δὴ, ως ἔστιν, δὲ σὺ νῦν λέγεις,⁸ ὅτι τίδους τινες εἰσὶν αἱ μὲν ἀγαθαὶ, αἱ δὲ κακαὶ οὐ γάρ; Καλ. Ναι. Σωκ. Ἀρ' οὖν ἀγαθαὶ μὲν αἱ ὄφελιμοι, κακαὶ δὲ αἱ βλαβεραὶ; Καλ. Πάνυ γε. Σωκ. Οφέλιμοι δέ γε αἱ ἀγαθῶν τι ποιεῦσαι, κακαὶ δὲ αἱ κακῶν τι;

» — Καὶ δέσ γάρ, οὐδεῖ, καλόν εἰ
στιν ἐνίσπειν.» ΣΧ.

Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ ἀπαξ ἔχρησιτο Πλάτων τῇ παροιμίᾳ. — 3. Οὐκοῦν ὄμοιως.) «Τιπερθετέον τὴν λέξιν οὕτως. Οὐκοῦν νόο κακῶν ὄμοιως, καὶ τὰ ἔξη;.» ΣΧ. — 4. Οὐ ΤΑΓΓΑ συμβαίνει καὶ τὰ πρότερα ἐκεῖνα.) Ισ. γρ. οὐ ΤΑΓΓΑ συμβαίνει καὶ τὰ πρότερα ἐκεῖνα, τοιτέστι τὰ περὶ τοῦ κιναΐδων βίου εἰρημένα.

§ 54. 2. Πάλαι τοι σου.) Ἐκ ΔΓ, ΛΤ, Πάλαι τι σου. — 3. Καθομολογῶν.) Υποπτος ὡδε οὐ μετογή. Ίσως ἐγέραππο καθ' ὄμοιογον η ἀπλούστερον καὶ πιθανότερον ὄμοιογον. — 4. Ίσον ιού, ὡς Καλλίκλεις.) Ίσον ιού, σγελιαστικὸν ἐπιβρέφημα, ως τὸ οὐθεῖν καὶ τὸ παπκι, φησὶν Η' σύχιος· ἐνθάδε δὲ, ως ἐσημειώσατο καὶ δὲ Ε'. ως θεομαστικὸν μάλιστον ἐκδεκτέον. Ισεδουναμεῖ τῷ τῶν Γάλλων Ήο, λοι — 5. Τοτὲ μὲν τὰ αὐτὰ κ. τ. λ.) Ἐκ ΔΓ, ΛΤ, τοτὲ μὲν ταῦτα. Οὐ νοῦς τὰ αὐτὰ πράγματα τοτὲ μὲν λέγων οὕτως, τοτὲ δὲ ἐτέρως ἔχειν. — 6. Τὸν παλαιὸν

λόγον, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν.) «Τὸν παροιμιῶδη φῆσι. Βούλεται δὲ οὗτος τὸ πάντη, τύχη τῇ προσπιπτούσῃ χρῆσθαι πρὸς τὰς κατ' ἀρετὴν ἐνεργείας.» ΣΧ. Λέγεται καὶ «Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι» ἀπὸ μεταφορὰς τῶν κύβων τὸ γάρ οὐπ' ἐκείνων πιπτόντων αὐτομάτως δικλούμενον οὐ παίζειν ἐπιττάμενος καλῶς ἔχει τίθεσθαι. Μυήμης, ίσως ὄμαρτιμ ὁ Η. σύχιος εἰρηκε, «Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι παροιμία, οὐ καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ μηνιαύει.» Αληθίστερον ὁ Σουΐδας «Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν παροιμία. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ, ... τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν. Κρατῖνος Ποιαία. Ανδρικούς γορὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα ως κακῶς εἰς οὖναμιν τίθεσθαι.» — 7. Δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ τοῦ.) Ωστὶ καὶ πιστὸν τῆς τύχης. Καὶ τοῦτο παροιμιῶδες, οἷον εστι τὸ Μυσκέλλων χρησθὲν (Σερβ. Νεωγρ. σ', σελ. 262),

— Δῆρον δ', διτε οὐ τις, ἐπαινεῖ.

— 8. Οὐ τὸ νῦν λέγεις.) Ἐκ ΔΓ προστ-

Καλ. Φημί. Σωκ. Ἐργαστήρια ΤΑΞΙΔΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΗ ΑΓΓΕΛΙΑΣ
Ἄρ' οὖν τὰς τοιάσδε λέγεις οἶου κατὰ τὸ σῶμα,
ἃς νῦν δὴ ἐλέγομεν ἐν τῷ εσθίειν καὶ πίνειν ἡδονὰς, εἰ ἄρχ τού-
των αἱ μὲν ὑγίειαν ποιοῦσιν ἐν τῷ σώματι, ἡ ἴσχυν, ἡ ἄλλην τι-
νὰ δέρεται τοῦ σώματος, αὕται μὲν ἀγαθαῖ, αἱ δὲ τὰναντία τού-
των, κακαῖ; ⁹ Καλ. Πάνυ γε. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ λύπαι ὥστατος, αἱ
μὲν χρησταῖ εἰσιν, αἱ δὲ πονηραῖ; Καλ. Πῶς γάρ οὖ; Σωκ. Οὐ-
κοῦν τὰς μὲν χρηστὰς καὶ ἡδονὰς καὶ λύπας καὶ αἱρετέον ἔστι καὶ
πρακτέον; Καλ. Πάνυ γε. Σωκ. Τὰς δὲ πονηρὰς, οὖ; Καλ. Δῆ-
λον δὴ.¹⁰ Σωκ. Ἔνεκα γάρ που τῶν ἀγαθῶν ἀπαντά ἡμῖν ἔδοξε
πρόχυτέον εἶναι, εἰ μημονεύεις, ἐμοὶ τε καὶ Πώλῳ. Ἄρα καὶ σοὶ
συνθέκει οὗτος, τέλος εἴπει ἀπασῶν τῶν πράξεων τὸ ἀγαθὸν, καὶ ἐ-
κείνου ἐνεκα δεῖν πάντα τἄλλα πράττεσθαι, ἀλλ' εὐκ εἴκενο τῶν
ἄλλων; σύμψηφος ἡμῖν εἴ καὶ σὺ ἐκ τρίτων;¹¹ Καλ. Ἔγωγε. Σωκ.
Τῶν ἀγαθῶν δέος¹² ἐνεκα δεῖ καὶ τἄλλα καὶ τὰ ἡδέα πράττειν,
ἀλλ' οὐ τὰγαθὰ τῶν ἡδέων. Καλ. Πάνυ γε. Σωκ. Ἐργαστὸς¹³
ἀνθράξ ἔστιν ἐκλεξισθαι ποτὲ ἀγαθὰ τῶν ἡδέων ἔστι, καὶ δποτε
κακός, ἡ τεχνικοῦ δεῖ εἰς ἐκκαστον; Καλ. Τεχνικοῦ.

§ 55. Σωκ. Ἀναμνησθῶμεν δὴ ὃν αὖ ἐγὼ πρὸς Πώλον καὶ
Γοργίαν ἐτύγχανον λέγων. Ἐλεγον γάρ, εἰ μημονεύεις, ὅτι εἴειν
παρασκευαῖ,² αἱ μὲν μέχρις ἡδονῆς, αὐτὸ τοῦτο μόνον παρασκευά-
ζουσαι, ἀγνοοῦσαι δὲ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χείρον, αἱ δὲ γεγνώσκουσαι
ὅτι τε ἀγαθὸν καὶ δοῦλον καὶ ἐπίθου τῶν μὲν³ περὶ τὰς ἡ-
δους τὴν μαγειρικὴν κατὰ τὸ σῶμα ἐμπειρίαν, ἀλλ' οὐ τέχνην,
τῶν δὲ περὶ τὸ ἀγαθὸν τὴν ιατρικὴν τέχνην. Καὶ πρὸς Φιλίου,⁴
δοῦλον Καλλίκλεις, μήτε αὐτὸς οἶστος δεῖν πρὸς ἐμὲ παῖξεν, μηδὲ δοῦλος
οὐτοῦ παρὰ τὰ δοκοῦντα ἀποκρίνου, μήτε αὖ τὰ παρὸ ἐμοῦ
οὐτοῦ ἀποδέχου δοῦλοντος. Ορᾶς γάρ ὅτι περὶ τούτου ἡμῖν
εἰσιν οἱ λόγοι, οὐ τι ἀν μᾶλλον σπουδάσειε τις καὶ συμφόρους οὖν
ἔχων σύνθρωπος, ἡ τοῦτο, σύντικα χρὴ τρόπου ζῆγε πότερον ἐπὶ ἐν-

θηκα τὴν ἀντανυμίαν. — 9. Εἰ ἄρει τού-
των Αἱ μὲν ὑγίειαν ποιοῦσιν . . . αὗται
μὲν ἀγαθαῖ, Αἱ δὲ τὰναντία τούτων κα-
καῖ;) Ἑξ ΕΔ, μετεποίησε τὰ ἀρθρὰ εἰς
ἀντανυμίας. — 10. Δῆλον δὴ.) ΔΓ, Δῆ-
λον γάρ δὴ. — 11. Καὶ σὺ ἐκ τρίτων.)
«Τὸν Γοργίον καὶ Δῆλον ὡς ἔνα ἔλαθε»
ΣΧ. — 12. Τὸν ἀγαθῶν δέρα.) «Μέγρι
περὶ τοῦ τελικοῦ αἵτιου, του-
τέστι, τοῦ ἀγαθοῦ τῶν ἡθικῶν ἀρχῶν
»λόγος.» ΣΧ. — 13. Ἐργαστὸς
κ. τ. λ.) «Ἐντεῦθεν ὁ περὶ τῆς εὔρετι-
κῆς τέχνης αὐτοῦ, τάξιν εἰσαγούσης,
καὶ κόσμου ταῖς ψυχαῖς, ἡ ἐστι δικαιο-

» «εύη καὶ σωρθούσην, καὶ δλως ἀρετῇ.»
§ 55, 2. «Οτι εἴειν παρασκευαῖ.) «Οὐ
τέχνας, οὐκ ἐμπειρίας εἴπειν, ἀλλὰ τὸ
μέσον τούτοιν, τὰς παρασκευὰς, ὡς περ
ἐν τοῖς πράτθεν τὰς ἐπιτηδεύσεις.» ΣΧ.
— 3. «Ἐπίθου τῶν μέν.) «Ἐπίθημ τῶν
μὲν τῶν παρασκευῶν δηλαδή.» ΣΧ. Ση-
μειοῦ, ὅτι ὁ σχολιαστὴς, ἐπίθημ (παρὸ
τὸ τίθημι) ἀνέγνω, καὶ οὐκ, ἐπίθουμ (πα-
ρὰ τὸ Τίθēω). — 4. Καὶ πρὸς Φιλίου.)
«Διὸς ἦν ἐπέννυμον παρὸ Ἀθηναῖοις ὁ Φί-
λος, ἐκ τοῦ εἴναι τῶν φιλακῶν καθηκό-
ντων αὐτὸν ἔργον.» ΣΧ. — 5. Ο, τι ἀν
τύχης.) Ἑξ ΕΔ, ΔΤ . . . τύχαις. —

σὺ παρακαλεῖς ἐμὲ, τὰ τοῦ ἀνδρὸς δὴ ταῦτα πράττοντα λέγουτά τε ἐν τῷ δῆμῳ, καὶ ρητορικὴν ἀσκοῦντα καὶ πολιτεύμενον τοῦτον τὸν τρόπον ὃν ὑμεῖς νῦν πολιτεύεσθε, ἢ ἐπὶ τόνδε τὸν βίον τὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ τί περ ἔστιν οὗτος ἐκείνου διαφέρων; Ἰσως οὖν βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἀρτι ἐγὼ ἐπεχειρῶσα, δικιρεῖσθαι διελομένους δὲ καὶ ὄμολογήσαντας ἀλλήλους, εἰ ἔστι τούτῳ διττῷ τῷ βίῳ, σκέψασθαι τί τε διαφέρετον ἀλλήλουν, καὶ ὅποτερον βιωτέους αὐτοῖν. Ἰσως οὖν οὕπω οἰσθαι τί λέγω. Καλ. Οὐ δῆτα. Σωκ. Ἀλλ' ἐγώ σοι σαφέστερον ἔρω. Ἐπειδὴ ὡμολογήκαμεν ἐγώ τε καὶ σύ, εἴναι μέν τι ἀγαθὸν, εἴναι δέ τι ἡδὺ, ἔτερον δὲ τὸ ἡδὺ τοῦ ἀγαθοῦ, ἐκατέρου δὲ αὐτοῖν μελέτην τινὰ εἴναι καὶ παρασκευὴν τῆς κτήσεως, τὴν μὲν τοῦ ἡδεὸς Θήραν, τὴν δὲ τοῦ ἀγαθοῦ αὐτὸν δὴ μοι τοῦτο πρῶτον ἢ σύμφαθι, ἢ μή συμφήσ; Καλ. Οὕτω φημι.

§ 56. Σωκ. Ιθὶ δὴ, καὶ πρὸς τούσδε ἐγώ ἔλεγον διοικήγησαι μοι, εἰ ὥρα σοι ἔδοξα τότε ἀληθῆ λέγειν. Ἐλεγον δέ που ὅτι ἡ μὲν δύσποιητικὴ οὐ μοι δοκεῖ τέγυνη εἴναι, ἀλλ' ἐμπειρία, ἢ διατρικὴ,² λέγων ὅτι ἡ μὲν τούτου,³ οὐ Θεραπεύει, καὶ τὴν φύσιν ἔσκεπται καὶ τὴν αἰτίαν ὡν πράττει, καὶ λόγον ἔχει τούτων ἐκάστου δοῦναι, ἢ ιατρική: ἢ δέ ἔτέρα τῆς ἡδονῆς, πρὸς τὸν ἡ Θεραπεία αὐτῇ ἐστιν ἀπαστα, κομιδὴ ἀτέχνως ἐπ' αὐτὴν ἔργεται, οὔτε τι τὴν φύσιν σκεψαμένη τῆς ἡδονῆς οὔτε τὴν αἰτίαν, ἀλλγός τε παντάπασιν, ὡς ἐπος εἰπεῖν, οὐδὲν διαριθμηταμένη⁴ τριβὴ καὶ ἐμπειρία, μηδὲ μόνον σωζομένη⁵ τοῦ εἰωθότος γίγνεσθαι, φὸθὶ καὶ πορίζεται⁶ τὰς ἡδονάς. Ταῦτα δὲ πρῶτον σκέπτει εἰ δοκεῖ σοι ἴκανῶς λέγεσθαι, καὶ εἴναι τινες καὶ περὶ ψυχὴν τοιχῦται ἀλλαὶ πραγματεῖαι αἱ μὲν τεχνικαὶ, προμήθειάν τινα ἔχουσαι τοῦ βελτίστου περὶ τὴν ψυχὴν αἱ δὲ τούτου μὲν δλιγωροῦσαι, ἔσκεμμέναι δὲ αὖ, ὡσπερ ἐκεῖ, τὴν ἡδονὴν μόνον τῆς ψυχῆς, τίνα ἀν αὐ-

6. Τὰ τοῦ ἀνδρὸς δὴ.) «Ο Δὴ σύνδετρος ἐμρατικὸς εἰρωνείας ἐστί.» ΣΧ. — 7. Ίσως οὖν βέλτιστον.) «Ορχ τὴν παραδοσιν τῆς τῶν προβλημάτων τάξεως, ὅτι περιτον δεῖ δικιρεῖσθαι, εἶτα τὴν διαφορὰν τῶν δικιρεθέντων ἔλειν, καὶ τρίτον, ὅποιον βέλτιον.» ΣΧ.

§ 56, 2. «Η δὲ ιατρική.) «Τούτῳ προσθετέου ἀπὸ κοινοῦ τὸ, τέχνη εἴναι.» ΣΧ. — 3. «Οτι δὲ μὲν τούτου.) «Τὰ κατὰ πᾶσαν θεωρούμενα τέχνην ταῦτα γυνῶσις τοῦ πράγματος περὶ διποδάξει ἐπίσκεψις αἰτιῶν, δὲ ἀς προσφέρει ἐκάστω ἢ προσφέρει ἀπόδοσις λόγου τούτων ἐκάστουν.» ΣΧ. — 4. Διαριθμηταμένη.) «Δεῖ τοῦ δικιρίσσων, ἢ διειδού-

σημένη.» Απὸ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ εἴρηται, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἀριθμοὶ διακέρινται ἀπ' ἀλλήλων, καὶ πάντα κατ' αὐτοὺς διατέτακται, ὡς ὁ Πυθαγόρειος διδάσκει λόγος. — 5. Ἐμπειρία ΜΝΗΜΗ μόνον σωζομένη.) «Εξ Εδ άντετον παρ' ἀπασι, ΜΝΗΜΗ δὲ γάρ νοῦς, Ἐμπειρία σωζομένη διά τῆς μνήμης τοῦ εἰωθότος γίγνεσθαι. — 6. Ω δὴ καὶ πορίζεται κ. τ. λ.) Τούτῳ δὴ τῷ μημονεύειν τοῦ εἰωθότος γίγνεσθαι πορίζεται καὶ τὰς ἡδονάς οἷον, μημονεύοντες, ὅτι οὐτωσί κας ἀλλατοντομένον βρῶμά τε ἡ πόμη, ἡδίον ἐφύη τῇ γεύσει, ὀσσύτως ἀρτύναντες αὐθισ τὴν αὐτὴν ἡδονὴν πορίζομεθα. — 7. Τίνει ἀν Αὔτη τρόπου γέγοντε.) Ξ

τῇ τρόπου γίγνοιτο;⁷ ήτις δὲ ἡ βελτίων ἡ χείρων τῶν ἡδενῶν, σύτε σκοπούμεναι, οὔτε μέλλον αὐταῖς ἄλλο ἡ χαρίζεται μόνον, εἴτε βέλτιον εἴτε χεῖρον. Εμοὶ μὲν γάρ, ὡς Καλλίκλεις, δοκοῦσι τε εἶναι, καὶ ἔγωγε φημὶ τὸ τοιοῦτον κολακεῖαν εἶναι καὶ περὶ σῶμα καὶ περὶ ψυχὴν, καὶ περὶ ἄλλο, δέου ἀν τις τὴν ἡδονὴν θεραπεύῃ ἀσκέπτως ἔχων τοῦ ἀμείνους τε καὶ τοῦ χείρους. Σὺ δὲ δὴ πότερον⁸ συγκατατίθεσαι ήμιν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἡ ἀντιφή; Καλ. Οὐκ ἔγωγε,⁹ ἄλλα συγχωρῶ, ίψη σοι καὶ περικαθῆ ὁ λόγος, καὶ Γοργίᾳ τῷδε χαρίσωμαι. Σωκ. Πότερον δὲ περὶ μὲν μίαν ψυχὴν ἔστε τοῦτο, περὶ δέ δύο καὶ τολλάξ σὺν ἔστιν; Καλ. Οὐκ, ἄλλα καὶ περὶ δύο καὶ περὶ πολλάξ. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ ἀθρόκις ἀμα χαρίζεται εἰτι μηδὲν σκοπούμενον τὸ βέλτιστον; Καλ. Οἵμαι ἔγωγε.

§ 57. Σωκ. Εγεις οὖν εἰπεῖν αἰτινές εἰσιν αἱ ἐπιτηδεύσεις αἱ τοῦτο ποιεῦσαι; μᾶλλον δὲ, εἰ βούλει, ἐμοῦ ἐρωτῶντος, ἡ μὲν ἀν σοι δοκῇ τούτων εἶναι, φάθι, ἡ δὲ ἀν μή, μὴ φάθι. Πρῶτον δὲ σκεψώμεθα τὴν αὐλητικήν. Οὐ δοκεῖ σοι τοιαύτη τις εἶναι, ὡς Καλλίκλεις, τὴν ἡδονὴν ἡμῶν μόνου διώκειν, ἄλλο δὲ οὐδὲν φρουτίζειν; Καλ. Εμοιγε δοκεῖ. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ αἱ τοιαύτες ἀπασται, οἷον ἡ κιθαριστική² οὐ ἐν τοῖς ἀγῶσι; Καλ. Ναι. Σωκ. Τί δέ; ἡ τῶν χορῶν διθυράμβων ποίησις, σὺ τοιαύτη τις σοι καταφαίνεται; ἡ τίγη τι φρουτίζειν Κινησίαν τὸν Μέλητος,³ ὅπως ἐρεῖτε τοιοῦτον ὅθεν ἀν οἱ ἀκούοντες βελτίους γίγνοιντο, ἡ δὲ τι μέλλοι γαριεῖσθαι τῷ ὅχλῳ τῶν θεοτῶν; Καλ. Δῆλον δὴ τοῦτο γε, ὡς Σώκρατες, Κινησίου γε πέρι. Σωκ. Τί δέ ὁ πατήρ αὐτοῦ Μέλης; ἢ πρὸς τὸ βέλτιστον βλέπων ἐδόκει σοι κιθαρῳδεῖν; ἢ ἐκεῖνος μὲν οὐδὲ πρὸς τὸ ἡδιστον, ἡνίκα γάρ ἂδων τοὺς θεοτάτους. Ἀλλὰ δὴ σκόπει σὺχι ἡ τε κιθαρῳδικὴ δοκεῖ σοι πᾶσα καὶ ἡ τῶν διθυράμβων ποίησις ἡδενῆς χριστεῖσθαι; Καλ. Εμοιγε. Σωκ. Τί δέ δὴ ἡ σεμνὴ⁴ αὕτη καὶ δικυμαστὴ ἡ τῆς τραγῳδίας ποίησις ἐφ' ὧ

ΔΓ, ἀντὶ τοῦ Αὐτῆς, ὅπερ ὁ Ε. ἔπειθεν εἰς τὴν δεικτικὴν ἀντανυμένην αὗτη. Τὸ δὲ αὐτῇ ἀναρρέεται εἰς τὸ ψυχῆ, Τέλος ἀν τρόπου γίγνοιτο ἡ ἡδονὴ τῇ ψυχῇ. — 8. Σὺ δὲ δὴ πότερον.) «Ως Γοργίου καὶ Ηπέλου τὰ αὐτὰ ἡδη συγγωρησάντων.» ΣΧ. — 9. Οὐκ ἔγωγε.) «Εμρατει ἔχει τοῦ μὴ ἀρέσκεισθαι αὐτὸν οἱς ὄμολογεῖν καὶ ναγκάτεσσαι.»

§ 57, 2. Κιθαριστική.) «Αὐτοτοικὴ μὲν κάσσαι ἐκθάλπει τῶν ὄρθων πολιτειῶν, κιθαριστικὴ δὲ σὺ πᾶσαν, ἄλλα τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι μένην. Οἶδε γάρ ἄλλην ἡνικῶς εἰν τὰς κολατεῖας γενόμενην.» ΣΧ. — 3. Κινησίαν τὸν Μέλητος.) Περὶ τούτου

λέγει ὁ Αρποκρατίων, »Κινησίας. Λασίου δύο λόγοι εἰσὶ πρὸς Κινησίαν, ἐν οἷς πολιάκις μηδημονεύει τάνδρος, λέγων ὡς ἀσεβέστατος εἴη καὶ πασανυμώτατος· καὶ ὅτι καὶ οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι καθ' ἔκαστου ἐνιαυτὸν γράφουσιν εἰς αὐτόν. Εἴη δὲ ἀν οὗτος ὁ διθυραμβοποιός, οὗ μεμνηνται πολλάκις οἱ κωμικοί, καὶ Στράττιος δίλον δρᾶμα ποιήσας εἰς αὐτὸν, ὅπερ ἐπεγράψη Κινησίας, ἐν ᾧ καὶ τὴν ἀσεβείαν αὐτοῦ κωμῳδεῖ.» — 4. Τί δέ δὴ ἡ σεμνή.) «Ως εὐδοκιμοῦσσα μᾶλλον τῶν Ἑλλών τῆς μουσικῆς εἰδῶν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. Ιστίου δὲ δὴ ἡ τραγῳδία, κολακεῖα τις οὖσα, ὥπερ τὸ

ἐσπούδακε; πότερόν ἐστιν αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἡ σπουδὴ, ὡς σοὶ δοκεῖ, χαρίζεσθαι τοῖς θεαταῖς μόνον, ἢ καὶ διαμάχεσθαι, ἐάν τι αὐτοῖς ἥδη μὲν ἡ καὶ κεχαρισμένον, πουηρὸν δὲ, ὅπως τοῦτο μὲν μή ἔρει· εἰ δέ τι τυγχάνει ἀπόδεις καὶ ὠφέλιμου, τοῦτο δὲ καὶ λέξει καὶ ἀστεῖ, ἐάν τε χαίρωσιν, ἐάν τε μή; ποτέρως σοὶ δοκεῖ παρεσκευάσθαι ἡ τῶν τραγῳδιῶν ποίησις; Καλ. Δῆλου δὴ τοῦτο γε, ὃ Σώκρατες, ὅτι πρὸς τὴν ἡδονὴν μᾶλλον ὠρμηται καὶ τὸ χαρίζεσθαι τοῖς θεαταῖς. Σωκ. Οὐκοῦν τὸ τοιοῦτον, ὃ Καλλίκλεις, ἔφαμεν υῦν δὴ καλλικείν εἶναι; Καλ. Πάνυ γε. Σωκ. Φέρε δὴ, εἰ τις περιέλοιτο² τῆς ποιήσεως πάσης τό τε μέλος καὶ τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ μέτρον, ἀλλοτικοὶ λόγοι γίγνονται τὸ λειπόμενον; Καλ. Ανάγκη. Σωκ. Οὐκοῦν πρὸς πολὺν ὄχλου καὶ δῆμου οὗτοι λέγονται οἱ λόγοι; Καλ. Φημί. Σωκ. Δημητρία ἄρα τις ἐστιν ἡ ποιητική. Καλ. Φαίνεται. Σωκ. Οὐκοῦν ῥητορική δημητρία ἀν εἴη.³ ἡ οὐ ῥητορεύειν δοκοῦσι σοι οἱ ποιηται ἐν τοῖς θεάτροις; Καλ. Ἐμογε. Σωκ. Νῦ ἄρα ἡμεῖς εὑρήκαμεν ῥητορικὴν τινὰ πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἷον ποιῶν τε ὄμοι καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων· ἡν σὺ πάνυ ἀγάμεθα· καλλικείν γάρ αὐτὴν φάμεν εἶναι. Καλ. Πάνυ γε.

§ 58. Σωκ. Εἰεγ· τί δὲ ἡ πρὸς τὸν Ἀθηναίων² δῆμον ῥητορική, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι δῆμοις τοὺς τοῖν ἐλεύθερων ἀνδρῶν;³ τί ποτε ἡμῖν αὐτῇ ἐστι; Πότερόν σοι δοκοῦσι πρὸς τὸ βέλτιστον ἀεὶ λέγειν οἱ ῥήτορες, τούτου στοχαζόμενοι, δηπως οἱ πολῖται ὡς βέλτιστοι ἔσονται διὰ τοὺς αὐτῶν λόγους; ἢ καὶ οὗτοι πρὸς τὸ χαρίζεσθαι τοῖς πολίταις ὠρμημένοι, καὶ ἐνεκά⁴ τοῦ ιδίου τοῦ αὐτῶν, διλεγορεύοντες τοῦ κοινοῦ, ὅσπερ παῖσι προσεμιλοῦσι τοῖς δῆμοις, χαρίζεσθαι αὐτοῖς παιρώμενοι μάνοι, εἰ δέ γε βελτίους ἔσονται ἡ χείρους διὰ ταῦτα, οὐδὲν φρουτίζουσιν; Καλ. Οὐχ ἀπλῶν ἔτει⁵ τοῦτο δὲ ἐρωτᾷς. Εἰστι μὲν γάρ οἱ κηδόμενοι τοῖν πολιτῶν λέγουσιν ἢ λέγουσιν, εἰσὶ δὲ καὶ οἵους σὺ λέγεις. Σωκ. Εἴχρις. Εἰ γάρ καὶ τοῦτο ἐστι διπλῶν, τὸ μὲν ἔτερόν που τούτοις ταῦτης εἶδος τέτακται, ἀτε-

τοφιστικὸν ταῦτης τέτακται, ἀτε-

μοκλειστίον ἔδοξε μοι τὸ μετὰ τὴν πρό-

θη γυνώμας ἀπορεινομάλινη, καὶ περὶ δι-

καίνων, καὶ λίγη τε καὶ ἀγαθῶν ὑφιλο-

γουμένη· ἡ κατὰ τὸ δημητρίον, καθό-

σου καὶ αὐτὸς φησι, Εἶτις αὐτῆς τὰ μέ-

τρα περιέλοι, μηδὲν ἔτερων αὐτὴν φρ-

οῦνται ἢ δημητρίαν, ἐπειδὴ καὶ παῖδων

ὑπερβαλλόντων κινητικὴ ἀμφίτεροι.»

ΣΧ. — 5. Περιέλοιτο.) Γραπτέον, οἷμα;

περιέλοι, ἐνεργητικῶς, καῦτα φέρεται καὶ

ἐν τῷ ἀστι παρατεθέντι σχολίῳ. — 6.

Οὐκοῦν ῥητορικὴ δημητρία ἀν εἴη.) Ἀ-

ποκλειστίον ἔδοξε μοι τὸ μετὰ τὴν πρό-

θη λέξιν θηλυκὸν ἀρθρον, δόξαν τοῦτο

καὶ τοῦ Ἑ.

§ 58. Τί δὲ ἡ πρὸς τὸν Ἀθηναίων x. τ. λ.) «Ἐντεῦθεν τῆς δημητρίας ῥητορικῆς διαβολή.» ΣΧ. — 3. Εἰλεύθε-

ρων ἀνδρῶν.) «Τοῦτο οὐστὶ πρὸς ἀντι-

διαστολὴν τῶν ἐν τοῖς θεάτροις ἀρχῶν,

διὰ μὲν τῶν ἐλεύθερων τοὺς δουλούς

περιέλοι, διὰ δὲ τῶν ἀνδρῶν πατέρων

τε καὶ γυναικες.» ΣΧ. — 4. Κατ ἐνεκα.)

ΔΓ (ἀσυνδέτως) ἐνεκα. — 5. Οὐχ ἀπλῶν

του κολακεία ἀν εἴη καὶ αἰσχρὰ δημηγορία, τὸ δὲ ἔτερου καλέν, τὸ παρασκευάζειν δπῶς ὡς βέλτισται ἔσουται τῶν πολιτῶν αἱ ψυχαὶ, καὶ ἀεὶ δικυράχεσθαι λέγουται τὰ βέλτιστα, εἴτε ἡδίω εἴτε ἀπόδεστερα ἔσται τοῖς ἀκούουσιν. Ἀλλ' οὐ πώποτε σὺ ταῦτην εἶδες τὴν ῥητορικήν· ή εἴ τινα ἔχεις τῶν ῥητόρων τοιοῦτου εἰπεῖν, τέ οὐχὶ καὶ ἐμοὶ αὐτὸν ἔφρασταις τίς ἔστω; Καλ. Ἀλλὰ μὰ Δίξ οὐκ ἔχω ἔγωγέ σοι εἰπεῖν τῶν γε νῦν ῥητόρων οὐδένα. Σωκ. Τί δέ; τῶν παλαιῶν ἔχεις τινά εἰπεῖν δι' ὄντων αἰτίαν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι βελτίους γεγονέναι, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἥρξατο δημηγορεῖν, ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ χείρους ὄντες; Ἐγὼ μὲν γάρ οὐκ οἶδα τίς ἔστιν οὗτος. Καλ. Τί δέ; Θεμιστοκλέα⁶ οὐκ ἀκούεις ἄνδρα ἀγαθὸν γεγονότα καὶ Κίμωνα καὶ Μιλτιάδην καὶ Περικλέα τοιςοι τὸν νεωστὶ τελευτηκότα, οὐ καὶ σὺ ἀκήκοας; Σωκ. Εἰ ἔστι γε, ὡς Καλλίκλεις, ἦν πρότερον σὺ ἔλεγες ἀρετὴν, ἀληθῆς, τὸ τὰς⁷ ἐπιθυμίας ἀποπιμπλόναι καὶ τὰς αὐτοῦ καὶ τὰς τῶν ἄλλων εἰ δὲ μὴ τούτο, ἀλλ' ὅπερ ἐν τῷ ὑστέρῳ λόγῳ ἡγαγκάσθημεν ἡμεῖς διολογεῖν, ὅτι αἱ μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν πληρούμεναι βελτίω ποιοῦσι τὸν ἀνθρωπὸν, ταύτας μὲν ἀποτελεῖν, αἱ δὲ χείρω, μή τούτου δὲ τέχνη τις εἶναι⁸ τοιοῦτον ἄνδρα τούτων τινά γεγονέναι ἔχεις εἰπῖν; Καλ. Οὐκ ἔχω ἔγωγε πῶς εἴπω.

§ 59. Σωκ. Ἀλλ' ἔχει ζητῆσις καλῶς, εὔρήσεις. Ἰδωμεν δὴ αὐτῶσιν ἀτρέμα σκοπούμενοι εἴ τις τούτων τοιοῦτος γέγονε. Φερε γάρ, ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιστον λέγων ἢ ἀν λέγη, ἀλλο τι ἡ οὐκ εἰκῇ ἐρεῖ, ἀλλ' ἀπεβλέπων πρός τι; ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ ἔαυτῶν ἔργου ἐκαστος, οὐκ εἰκῇ ἐκλεγόμενος προσφέρει ἢ προσφέρει πρὸς τὸ ἔργου τὸ αὐτοῦ, ἀλλ' ὅπως ἀν εἰδός τι αὐτῷ σχῆ τούτο δέ ἐργά-

τι.) ΔΓ (ἴσως ἀμείνων), Οὐχ ἀπλοῦν
ἀντιτελεῖ. — 6. Τέ δέ; Θεμιστοκλέα.) «Η
τάξις τῶν δημαγωγῶν οὐ πρὸς τὸν χρό-
νον, πρὸς δὲ τὸν τρόπον αὐτῶν. Πρώ-
τον γάρ Θεμιστοκλέα φησίν, ὡς μᾶλλον
κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν τὰ τοῦ πολέμου
διαθέμενον. Κίμωνα δὲ δεύτερον, ὡς ἐ-
κείνῳ παραπλήσιον. Μιλτιάδην δὲ τρί-
τον, ὡς τύχῃ μᾶλλον ἡ γυνώμη τῶν πο-
λεμίων χρατήσαντα. Περικλέα δὲ τελευ-
ταῖον, ἐπειδὴ πολὺς ἦν ὁ περὶ αὐτοῦ λό-
γος, καὶ δι' αὐτοῦ τὸν Σωκράτην μάλι-
στα προάξεσθαι (γρ. προσάξεσθαι) ἡλ-
πει.» ΣΧ. — 7. Εἰ ἔστι γέ, ὡς Καλλίκλεις,
ἥν . . . ἀρετὴν, ἀληθῆς, τὸ τὰς κ. τ. λ.)
ΔΒ (οὐ κακὴ) . . . ἥν . . . ἀληθῆς ἀρετὴ,
τὸ τά. Ὁποτέρω; ἀν γράψῃς, ὁ γοῦς, Εἰ

αὐτη ἔστιν ἡ ἀληθῆς ἀρετὴ, ἦν οὐ ἔλε-
γεις, τὸ τὰς ἐπιθυμίας ἀποπιμπλάναις εἰ
δὲ μὴ τοῦτο ἔστιν, ἀλλ' ὅπερ ἐλεγομένη,
εἴναι μὲν τινας βελτιόντας τὸν ἀνθρω-
πον ἐπιθυμίας, ἃς ἀποπληροῦν δύτει, εἰ-
ναι δὲ καὶ οἷς μὴ, ὡς χείρω ποιούστας
αὐτὸν, τούτου δὲ τέχνην εἴναι τινα, ἔ-
χεις μοι εἰπεῖν τοιοῦτον τεχνίτην γεγο-
νέναι τινά τούτων τῶν ἄνδρῶν ὃν ἐ-
μνήσθημεν, Θεμιστοκλέους λέγω καὶ τῶν
λοιπῶν; — 8. Τέχνη τις εἶναι;) Ἡ σύν-
ταξις ἀπήτει, τέχνη τινά εἴναι, ἡ τέ-
χνη τις ἔστι, ὡς ἐσημειώσατο καὶ δὲ Φ.
δ.; καὶ ὑπονοεῖ, μήποτε ἐξερρύη τι τοῦ
χωρίου, οἷον ἐράνη ἡ ὠμοιόχηται τε-
χνη τις εἴναι.

ζεταί· οίου εἰ βούλει ίδεῖν τοὺς ζωγράφους, τοὺς οἰκοδόμους, τοὺς νουπηγούς, τοὺς ἄλλους πάντας δημιουργούς, συτιγα βούλει αὐτῶν, ὡς εἰς τάξιν τινὰ ἐκαστος ἐκαστον τιθησιν ὃ ἀν τιθή, καὶ προσαναγκάζει τὸ ἔτερον τῷ ἑτέρῳ πρέπου τε εἶναι καὶ ὅρμότεον, ἕως ὃν τὸ ἀπέκτη συστήσεται τεταγμένον τε καὶ ιεκοσμημένον πρᾶγμα καὶ οἱ τε δὴ ἄλλοι δημιουργοί, καὶ οὐς γέννησιν δὴ ἐλέγομεν, οἱ περὶ τὸ σῶμα παιδοτρίζοντε καὶ ιατροί κατασκευασί που τὸ σῶμα καὶ συντάσσουσιν ὄμολογοῦμεν οὐτω δοῦτ' ἔχειν, ή οὔ; Καλ. Ἐστω τοῦτο οὗτω. Σωκ. Ταξέως ἄρα καὶ κόσμου τυχεῖσαοικία γρηστὴ ὃν εἴη, ἀταξίας δὲ, μαχθηρά; Καλ. Φημι. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ πλείου ὄσαύτως; Καλ. Ναί. Σωκ. Καὶ μήν καὶ τὰ σώματά φαμεν τὰ ἡμέτερα; Καλ. Πάχυν γέ. Σωκ. Τι δὲ τὸ ψυχή; ἀταξίας τυχεῖσα ἔσται χορηστὴ, ή ταξέως τε καὶ κόσμου τυχεῖσα λέγεται; Καλ. Ανάγκη ἐκ τῶν ἔμπροσθεν καὶ τοῦτο συνομολογεῖν. Σωκ. Τι σύν σύνομά ἔστιν ἐν τῷ σώματι τῷ ἐκ τῆς ταξέως τε καὶ τοῦ κόσμου γιγνομένῳ; Καλ. Υγίειαν καὶ ισχύν τοις λέγειν. Σωκ. Ἐγωγε. Τι δὲ αὖτις ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένῳ ἐκ τῆς ταξέως καὶ τοῦ κόσμου; πειρῶ εὑρεῖν καὶ εἰπεῖν ὡσπερ ἐκείνῳ τὸ σύνομα. Καλ. Τι δὲ οὐκ αὐτὸς λέγεις, ὁ Σωκρατες; Σωκ. Ἄλλ' εἴ τοι ηθιὸν ἔστιν, ἐγὼ ἐρῶ τὸ δέ, ἀν μέν τοι δοκῶ ἐγὼ καλῶς λέγειν, φάσμι εἰ δὲ μή, ἐλεγγε καὶ μή ἐπίτρεπε. Εὕμοιγε δοκεῖ ταῖς μὲν τοῦ σώματος τάξεσιν σύνομα εἶναι ύγιεινόν, εἴς οὐ ἐν αὐτῷ ή ύγιεικ γίγνεται καὶ ή ἄλλῃ ἀρετῇ τοῦ σώματος. Εἴστι ταῦτα, ή οὐκ ἔστιν; Καλ. Ἐστι. Σωκ. Ταῖς δὲ τῆς ψυχῆς τάξεσι τε καὶ καστημένη νόμιμόν τε καὶ νόμος, δῆν καὶ νόμιμοι γίγνονται καὶ κόσμοι ταῦτα δὲ ἔστι δικαιοσύνη τε καὶ σωφροσύνη.² φής, ή οὔ; Καλ. Ἐστω.

§ 60. Σωκ. Οὐκοῦν πρὸς ταῦτα αὖ βλέπων ὁ ῥήτωρ ἐκεῖνος ὁ τεχνικός τε καὶ ἀγαθὸς καὶ τοὺς λόγους προσσοίσει ταῖς ψυχαῖς οὓς ἀν λέγη, καὶ τὰς πρόξεις ἀπόστας, καὶ δῶρον ἐξου τι διδῷ, δούσει, καὶ ἐάν τι ἀρχιρήται, ἀρχιρήσεται, πρὸς τοῦτο ἀει τὸν νοῦν ἔχων, ὅπως ἀν αὐτοῦ τοῖς πολίταις δικαιοσύνη μὲν ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται, ἀδικία δὲ ἀπαλλάττηται, καὶ σωφροσύνη μὲν ἐγγιγνηται, ἀκολασία δὲ ἀπαλλάττηται, καὶ η ἄλλῃ ἀρετῇ ἐγγιγνηται, κακία δὲ ἀπίη; Συγγρεῖς, ή οὔ; Καλ. Συγγρω. Σωκ. Τι γάρ ὅφελος, ὁ Καλλίκλεις, σώματι γε κάμιονται καὶ μαχθηρῶς διακειμένῳ στία πολλὰ διδύναι καὶ τὰ ηδίστα, ή ποτά, ή ἄλλ' ὅτιον, δημήτηται αὐτὸ δέ τε πλέον ή τούς κατέγε τὸν δικαιον λό-

§ 59, 2. Δικαιοσύνη τε καὶ σωφροσύνη ἀποδέδωκε τῷ δὲ καστίῳ τὴν σωφροσύνην.) «Τῷ μὲν νομίμῳ τὴν δικαιοσύνην εύηνε.» ΣΧ.